ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ Г-Н L. A. GEELHOED представено на 12 септември 2006 година [1]

Съдържание

I — Въведение ..... I - 840

II — Решението ..... I - 840

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение ..... I - 842

IV — Производството пред Съда ..... I - 842

V — Правните основания на жалбоподателя и доводите на страните ..... I - 843

А — Първото правно основание: незаконосъобразност на въпросите, зададени от Комисията в хода на разследването ..... I - 843

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд ..... I - 843

2. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 845

3. Отговор на Комисията ..... I - 845

4. Становище на генералния адвокат ..... I - 846

Б — Второто правно основание: нарушаване и неправилно прилагане на общностното право и нарушаване на правото на защита поради приемането на документа „ключ за разпределение“ за допустим и използването му като доказателство ..... I - 847

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд ..... I - 847

2. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 848

3. Доводи на Комисията ..... I - 850

4. Становище на генералния адвокат ..... I - 852

1 — Език на производството: нидерландски.

В — Третото правно основание: нарушаване на член 81 ЕО чрез добавянето в решението на мотиви без връзка с нарушенията, съобщени на жалбоподателя ..... I - 854

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд ..... I - 854

2. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 855

3. Доводи на Комисията ..... I - 855

4. Становище на генералния адвокат ..... I - 855

Г — Четвъртото правно основание: грешка при прилагане на правото, неправилна преценка на фактите и липса на мотиви относно нарушението, посочено в член 1 от решението ..... I - 856

— Петото правно основание: нарушаване на правото, неправилна преценка на доказателствата и липса на мотиви относно последиците на нарушението за търговията между държави-членки. ..... I - 856

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд ..... I - 856

2. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 859

3. Доводи на Комисията ..... I - 862

4. Становище на генералния адвокат ..... I - 863

Д — Шестото, седмото и осмото правно основание: ..... I - 869

— Злоупотреба с власт, грешка при прилагането на правото и неправилна преценка на фактите относно нарушението, посочено в член 2 от решението ..... I - 869

— Злоупотреба с власт, грешка при прилагането на правото и неправилна преценка на фактите относно последиците от нарушението, посочено в член 2 от решението ..... I - 869

— Грешка при прилагането на правото и неправилна преценка на фактите относно клаузите на договора за доставка между Dalmine и British Steel I - 869

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд ..... I - 869

2. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 874

3. Доводи на Комисията ..... I - 877

4. Становище на генералния адвокат ..... I - 879

Е — Деветото и десетото правно основание: ..... I - 887

— Нарушаване на член 81 ЕО и липса на мотиви при преценката на спазването от страна на Комисията на член 15 от Регламент № 17 и на Насоките за определяне на размера на глобите при преценката на тежестта на нарушението, за което е упреквано Dalmine ..... I - 887

— Нарушаване на член 81 ЕО и липса на мотиви при преценката на спазването от страна на Комисията на член 15 от Регламент № 17 и на Насоките за определяне на размера на глобите, при преценката на продължителността на нарушението и на смекчаващите вината обстоятелства ..... I - 887

1. Оплаквания на жалбоподателя ..... I - 887

2. Доводи на Комисията ..... I - 890

3. Становище на генералния адвокат ..... I - 893

VI — По съдебните разноски ..... I - 900

VII — Заключение ..... I - 900

I — Въведение

1. Предмет на настоящото дело е жалбата, подадена от Dalmine SpA (наричано по-нататък: „Dalmine“) срещу решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 8 юли 2004 г. по дело Dalmine/Комисия (T-50/00) [2].

II — Решението

2. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд намалява размера на глобата, наложена на жалбоподателя с Решение № 2003/382/ЕО на Комисията от 8 декември 1999 г., прието в процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (Преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби) [3] (наричано по-нататък: „решението“), и отхвърля жалбата за отмяна на това решение в останалата част.

3. Относно фактите, дали повод за Решението, препращам към заключението

2 — Recueil, стр. II-2395, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“.

3 — ОВ L 140, 2003 г., стр. 1.

ми от същата дата по съединени дела Sumitomo Metal Industries и Nippon Steel/-Комисия (C -403/04 P и C-405/04 P, точки 3 —12).

4. Доколкото е необходимо за разглеждане на тази жалба, припомням разпоредителната част на спорното решение, която има следното съдържание:

„Член 1

1. [...] Dalmine SpA [...] [е] нарушил[о] разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като [е] участвал[о], по начина и в степента, посочени в мотивите на настоящото решение, в споразумение, предвиждащо, наред с останалото, въздържане от навлизане на техните съответни национални пазари на стандартните тръби OCTG с резба и на безшевните тръби „linepipe-project".

2. За [...] Dalmine SpA [...] нарушението е продължило от 1990 г. до 1995 г.

Член 2

1. [...] Dalmine SpA [е] нарушил[о] разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като [е] сключил[о] при осъществяване на нарушението, посочено в член 1, договори, които са имали за резултат разпределяне на доставките на гладки тръби OCTG за British Steel Limited (считано от 1994 г. — Vallourec SA).

2. [...] За Dalmine нарушението е продължило от 4 декември 1991 г. до 30 март 1999 г.

[...]

Член 4

На изброените в член 1 предприятия се налагат следните глоби за нарушението, установено в същия член:

4.	Dalmine	10 800 000 EUR

[...]"

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

5. Със седем жалби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд между 28 февруари и 3 април 2000 г., седем от осемте санкционирани предприятия, между които и Dalmine, оспорват това решение.

6. Dalmine иска решението да бъде изцяло или частично отменено, при условията на евентуалност да бъде отменена наложената глоба или да бъде намален размерът ѝ, както и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

7. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд:

— отменя член 1, параграф 2 от решението в частта, в която е прието съществуването на нарушението, за което Dalmine е било обвинено, за периода преди 1 януари 1991 г.,

— определя размера на наложената на Dalmine глоба на 10 080 000 EUR,

— отхвърля жалбата в останалата част,

— осъжда всяка от страните да понесе собствените си съдебни разноски.

IV — Производството пред Съда

8. В жалбата си Dalmine иска от Съда:

— да отмени изцяло или отчасти обжалваното съдебно решение,

— да отмени решението на Комисията,

— при условията на евентуалност да отмени или да намали глобата, определена в член 4 от решението,

— освен това при условията на евентуалност да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване от него на ново решение въз основа на решението на Съда,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени пред Първоинстанционния съд и пред Съда.

9. Комисията иска от Съда да отхвърли изцяло жалбата като частично недопустима и във всеки случай като напълно неоснователна, както и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

V — Правните основания на жалбоподателя и доводите на страните

10. Dalmine сочи десет правни основания за отмяна на обжалваното решение, които могат да бъдат разпределени в четири групи:

— две правни основания се отнасят до процесуални нарушения,

— три правни основания се отнасят до пороци при установяване на нарушението, посочено в член 1 от решението,

— три правни основания се отнасят до пороци при установяване на нарушението, посочено в член 2 от решението,

— и накрая, две правни основания се отнасят до размера на глобата.

11. Първите три правни основания са почти самостоятелни. Четвъртото и петото правно основание, шестото, седмото и осмото правно основание и деветото и десетото правно основание са по-тясно свързани. Ще изследвам по-долу различните правни основания, групирани по този начин.

А — Първото правно основание: незаконосъобразност на въпросите, зададени от Комисията в хода на разследването

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд

12. На 13 февруари и на 22 април 1997 г. Комисията иска сведения от жалбоподателя, именно относно твърдяното участие на Dalmine в незаконосъобразни практики, по-специално в споразумения за въздържане от навлизане на съответните национални пазари и относно цените. Dalmine не дава изчерпателен отговор на това искане.

13. На 12 юни 1997 г. Комисията отново иска от Dalmine да представи исканите сведения. Тъй като смята, че отговорите на Dalmine все още са непълни, тя го кани, с решение от 6 октомври 1997 г.[4], под страх от периодична имуществена санкция да представи исканите сведения в срок от 30 дни. Dalmine подава жалба срещу това решение пред Първоинстанционния съд. Тази жалба е обявена за недопустима[5].

14. Впоследствие пред първата инстанция Dalmine отново оспорва действителността на посоченото по-горе решение, като изтъква, че то би го принудило да се самоуличи в правонарушение, което би му причинило вреда.

15. В преценката си на това правно основание Първоинстанционният съд първо потвърждава, като се позовава на съдебната практика, съдържаща се в Решение по дело Orkem/Комисия[6] и Решение по дело Mannesmannröhrenwerke/Комисия[7], че на предприятие — адресат на решение за искане на сведения по смисъла на член 11, параграф 5 от Регламент № 17[8], се признава правото на мълчание, доколкото то би било задължено под страх от периодична имуществена санкция да даде отговори, с които би било принудено да признае съществуването на нарушението (точка 45 от обжалваното съдебно решение).

16. След това Първоинстанционният съд припомня, че съгласно постоянната съдебна практика[9] предприятията не са длъжни да дават отговори въз основа на обикновено искане на сведения по член 11, параграф 5 от Регламент № 17. Ето защо те не биха могли да твърдят, че е нарушено правото им да не се самоуличават в правонарушение, поради това че са отговорили доброволно на подобно искане (точка 46 от обжалваното съдебно решение).

17. Без да изследва дали разглежданото правно основание може да се счита за допустимо, Първоинстанционният съд се задоволява да обърне внимание, че решението би могло да е незаконосъобразно в това отношение само доколкото въпросите, предмет на решението от 6 октомври 1997 г., са принудили Dalmine да признае за съществуването на нарушенията, счетени със спорното решение за осъществени. Ако обаче Комисията задава голям брой въпроси с първоначалното си искане от 22 април 1997 г., единствените зададени от Комисията на Dalmine въпроси с решението от 6 октомври 1997 г. се отнасят до представянето на документи и на чисто обективни

4 — C(1997) 3036, IV 35.860, непубликувано.

5 — Определение на Първоинстанционния съд от 24 юни 1998 г. по дело Dalmine/Комисия (T-596/97, Recueil, стр. II-2383).

6 — Решение от 18 октомври 1989 г. (374/87, Recueil, стр. 3283, точка 35).

7 — Решение на Първоинстанционния съд от 20 февруари 2001 г. (T-112/98, Recueil, стр. II-729, точка 67).

8 — Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3).

9 — Тук Първоинстанционният съд препраща към решението си от 15 март 2000 г. по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, известно като „Цимент“ (T-25/95, T-26/95, T-30/95—T32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Recueil, стр. II-491, точка 734).

сведения, и следователно не могат да принудят последното да признае за съществуването на нарушение (точка 47 от обжалваното съдебно решение).

2. Оплаквания на жалбоподателя

18. Според жалбоподателя Първоинстанционният съд прилага неправилно правото и нарушава правото на защита, като приема за законосъобразни въпросите, които Комисията задава по време на разследването си. По този начин е нарушено правото му да не бъде принуждаван да се уличава сам в правонарушение. В подкрепа на твърдението си той препраща към първия въпрос, буква г), който е възпроизведен в приложение I към решението на Комисията от 6 октомври 1997 г.[10] Според него, отговаряйки на този въпрос, той несъмнено би се самоуличил в правонарушение.

19. В съдебното заседание жалбоподателят отбелязва също, че това правно основание не може да бъде преценено с механично препращане към съществуващата съдебна практика, така както я обобщава Първоинстанционният съд в решението си Mannesmannröhren-Werke/Комисия, посочено по-горе. Фактическите обстоятелства, довели до постановяване на това решение, се различават съществено от тези, които са в основата на настоящото дело.

3. Отговор на Комисията

20. Комисията обръща внимание на факта, че предположението, на което се основават логическите разсъждения на жалбоподателя, е погрешно. Въпросът, за който Dalmine споменава, действително е възпроизведен в точка 1, буква г) от приложение I към решението от 6 октомври 1997 г. Жалбоподателят обаче не бил длъжен да отговори, както се установява от член 1 от разпоредителната част на решението[11].

21. Тъй като за Dalmine не е съществувало задължение да отговори на този въпрос, Първоинстанционният съд с основание приема, че не може да има нарушаване на правата на ответната страна.

22. Комисията добавя освен това и че Dalmine така и не е отговорило на този първи въпрос, буква г).

10 — Този първи въпрос, буква г) има следното съдържание: „Ако обичате, опишете предмета на срещите, за които не успявате да намерите отнасящите се до тях документи, приетите по време на тези срещи решения, вида документи, получени преди и след тези срещи, разискваните и/или приети ключове за разпределение („sharing keys“) по географски райони и техния срок на действие, като уточните техния вид („Target Price“— „TP“, „Winning Price“ — „WP“, „Proposal Price“ — „PP“, „Rock Bottom Price“ — „RBP“)“

11 — Разпоредителната част на решението гласи: „Член 1. Dalmine е длъжно да представи сведенията, поискани във въпрос № 1, буква б), въпрос № 3, буква б), въпрос № 8, които са изложени в приложение I към това решение, в срок от тридесет дни, считано от получаване на съобщението за това искане.“

4. Становище на генералния адвокат

23. Правото на физическо или юридическо лице, което е обект на разследване относно възможни нарушения на намиращите се в Договора за ЕО правила на конкуренцията, да не бъде принуждавано да се самоуличава в правонарушение, е част от принципите на коректно провеждане на производството, в което трябва да бъде зачитано правото на защита.

24. Именно това Съдът и Първоинстанционният съд приемат изрично в практиката си, вече възпроизведена по-горе.

25. Централният елемент на този принцип на коректното провеждане на производството е, че никой не може да бъде *задължен* [12] да се уличи сам в правонарушение. Ако това задължение не съществува, страната, срещу която се води разследването, може сама да реши дали и как да отговори на поставените ѝ въпроси.

26. При взимането на това решение тя може да се води от много различни съображения, каквито са предимствата и неудобствата от сътрудничество с Комисията за по-нататъшния ход на разследването, за надеждността на уликите срещу нея и, във връзка с това, очакванията ѝ за успех или за провал на разследването.

27. Ако тази свобода на преценка липсва, поради това че заинтересованото лице е задължено да отговори на поставените му въпроси, тогава тяхното съдържание е определящо да се прецени дали забраната на принудата да се уличава сам е спазена или не.

28. Този втори етап, който в случая може да наложи да се изследва по-подробно съдържанието на първия въпрос, буква г) от приложение I към решението от 6 октомври 1997 г., изобщо не попада в рамките на преценката на първото правно основание.

29. Действително член 1 от разпоредителната част на решението съдържа изчерпателно изброяване на въпросите, на които Dalmine трябва да отговори. Първият въпрос, буква г) не е между тях.

30. Следователно Dalmine е свободно да отговори на този въпрос или не. То избира втората възможност.

31. От това следва, че правното основание е необосновано: няма принуда и Dalmine не дава отговор, който да може да се счита като самоуличаване в правонарушение.

12 — Курсивът е мой.

32. Ако както жалбоподателят дава да се разбере в съдебното заседание, правното основание има по-широк обхват и налага извода, че забраната за задаване на водещи до самоуличаване въпроси трябва да включва и въпросите, на които заинтересованото лице не трябва да отговаря, in extremis това води до малко абсурдния резултат разследващият орган да не може да поиска дори доброволни самопризнания от заинтересованото лице, дори ако другите доказателства са абсолютно категорични.

33. Такова разширително тълкуване на правното основание, ако се приеме, че е възможно — тъй като доводите на жалбоподателя по този въпрос в съдебното заседание не са нито ясни, нито точни — не увеличава поради това възможността то да бъде считано за обосновано.

Б — Второто правно основание: нарушаване и неправилно прилагане на общностното право и нарушаване на правото на защита поради приемането на документа „ключ за разпределение“ за допустим и използването му като доказателство

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд

34. Жалбоподателят изтъква пред първата инстанция, че документът „ключ за разпределение“ е недопустим като доказателство за посочените в членове 1 и 2 от решението нарушения, поради това че Комисията не разкрива самоличността на автора на този документ, нито неговия произход. При липса на подобни сведения автентичността и доказателствената сила на това уличаващо доказателство трябва да бъдат потвърдени (точка 67 от обжалваното съдебно решение).

35. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се позовава на принципа на свободата при събиране на доказателствата, който съгласно постоянната съдебна практика има предимство в общностното право [13], и въз основа на него прави извода, че ако доводите на Dalmine могат да имат значение за преценяване на възможността да бъде дадена вяра, а въз основа на това и на доказателствената сила на документа „ключ за разпределение“, няма основание да се приеме, че той е недопустимо доказателство (точки 72 и 73 от обжалваното съдебно решение).

36. След това, пред първата инстанция жалбоподателят прави оплакване, че са използвани протоколите от разпитите на бивши ръководители на Dalmine, съставени в рамките на наказателно разследване, различно от разглежданото разследване на Комисията. Тези протоколи не били допустими като доказателствени средства. Той обосновава твърдението си, като се позовава на решението по дело

13 — Тук Първоинстанционният съд цитира заключението на съдията г-н Vesterdorf, изпълняващ функциите на генерален адвокат по делото Rhone-Poulenc/Комисия (Решение на Първоинстанционния съд от 24 октомври 1991 г., Т-1/89, Recueil, стр. II-867), както и Решение от 23 март 2000 г. по дело Met-Trans и Sagpol (C-310/98 и C-406/98, Recueil, стр. I-1797, точка 29) и Решение от 7 ноември 2002 г., по дело Vela и Tecnagrind/Комисия (Т-141/99, Т-142/99, Т-150/99 и Т-151/99, Recueil, стр. II-4547, точка 223).

„Испански банки“ [14], което според него е приложимо по аналогия към настоящото дело (точки 76 и 77 от обжалваното съдебно решение).

37. Първоинстанционният съд отхвърля възможността да се позове на решението по дело „Испански банки“, като установява, че това решение се отнася до използването от националните органи на сведения, събрани от Комисията въз основа на член 11 от Регламент № 17. Това положение е уредено с член 20 от Регламент № 17. Следователно въпросът за предаване на въпросните сведения от Комисията на национални органи, както и този за използването им от нея като доказателства, спадат към общностното право (точки 84 и 85 от обжалваното съдебно решение).

38. Въпросът за законосъобразността на предаването на Комисията на сведения, получени по реда на вътрешното наказателно право от компетентните национални органи, по принцип обаче попада в приложното поле на националното право, регламентиращо воденето на тези вътрешни разследвания. Следователно този въпрос трябва да бъде разгледан от националния съдия [15]. От доводите на Dalmine не личи то да е сезирало компетентна италианска юрисдикция с въпроса за законосъобразността на използването на общностно ниво на разглежданите протоколи, а освен това не представя доказателства, годни да установят, че това използване противоречи на приложимото италианско право (точки 86 и 87 от обжалваното съдебно решение).

39. Първоинстанционният съд завършва разсъжденията си, като установява, че доводите на Dalmine се отнасят само до доказателствената сила на разглежданите протоколи, а не до тяхната допустимост в настоящото производство (точка 90 от обжалваното съдебно решение).

2. Оплаквания на жалбоподателя

40. Оплакванията на жалбоподателя са насочени срещу факта, че документът „ключ за разпределение“ и протоколите от разпитите на бившите ръководители на Dalmine са приети последователно като допустими доказателства.

41. В подкрепа на първото оплакване жалбоподателят изтъква, че документът „ключ за разпределение“ е анонимен в две отношения: самоличността на лицето,

14 — Решение от 16 юли 1992 г. по дело Asociación española de Banca Privada и др., известно като „Испански банки“ (C-67/91, Recueil, стр. I-4795, точка 35 и сл.).

15 — Първоинстанционният съд добавя, че в рамките на образуваното въз основа на член 230 ЕО производство общностният съдия не е компетентен да проверява от гледна точка на вътрешното право законосъобразността на акт, приет от национален орган. Между другото, той препраща в тази връзка, по аналогия, към Решение от 3 декември 1992 г. по дело Oleificio Borelli/Комисия (C-97/91, Recueil, стр -6313, точка 9.

предало документа на Комисията, не е разкрита, както и авторът на документа и обстоятелствата, при които той е съставен, също не са известни.

42. Позовавайки се на съдебната практика по дело Комисия/Tordeur и др.[16] по дело Vela и Tecnagrind/Комисия и по дело Met-Trans и Sagpol[17], жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е трябвало да обяви този документ за недопустим.

43. Жалбоподателят подчертава след това, че за да бъде анонимен документ приет за допустим като доказателствено средство, неговата значимост и възможността да му бъде дадена вяра трябва във всеки случай да бъдат изследвани. Дори когато това е така, такъв документ би могъл най-много да бъде повод за започване на разследване, но не и да се използва като доказателствено средство за твърдяното нарушение на правилата на конкуренцията на самия Договор.

44. В тази връзка Dalmine подчертава, че обжалваното съдебно решение е противоречиво, тъй като Първоинстанционният съд твърди, от една страна, че доводите на Dalmine могат да имат значение за преценката на възможността да бъде дадена вяра на документа, а от друга страна, пропуска да направи такава преценка по същество.

16 — Решение от 3 октомври 1985 г. (232/84, Recueil, стр. 3223).

17 — Посочени по-горе в бележка 13.

45. И накрая, Първоинстанционният съд е трябвало да провери дали действително съществуват причини, принуждаващи Комисията да не разкрива самоличността на своя информатор.

46. Що се отнася до второто оплакване, жалбоподателят отбелязва, на първо място, че Комисията е трябвало да го уведоми при първа възможност, че разполага с въпросните протоколи. Такъв пропуск представлява нарушение на принципа на справедлив процес, както е прогласен в член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и на основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“) и развит от Европейския съд по правата на човека.

47. На второ място жалбоподателят изтъква, че Първоинстанционният съд действително се произнася по въпроса дали протоколите са законно получени от Комисията, но пропуска да отговори на централния въпрос дали такива документи могат да бъдат използвани от Комисията в хода на нейното собствено разследване. Той смята, че Комисията може да използва тези документи само като улики, но не и като доказателства за съществуването на нарушение, което се

твърди, че той е извършил [18]. В тази връзка той подчертава освен това, че разглежданите документи са само временни и възможността да им бъде дадена вяра все още не е установена в рамките на наказателното производство, за нуждите на което те са били съставени.

3. Доводи на Комисията

48. Що се отнася до първото оплакване, Комисията оспорва, че Първоинстанционният съд е трябвало да обяви за недопустим документа „ключ за разпределение". Това твърдение на жалбоподателя изобщо не е подкрепено от съдебната практика, към която той препраща.

49. По-конкретно, от точка 29 на решението по дело Met-Trans и Sagpol [19] не може да се извлече никакъв довод в подкрепа на твърдението, според което доказателствените средства, недопустими според процесуалното право на държавите-членки, не могат да бъдат приети за допустими на общностно равнище. Дори това твърдение да е точно, quod non, „сходното производство", което трябва да бъде взето предвид за преценката на допустимостта на доказателствените средства в процедурите, образувани от Комисията в областта на конкуренцията, със сигурност не трябва да се отнася само до наказателнопроцесуалното право само на една държава-членка, а поне до процесуалното и материално наказателно право на различни държави-членки.

50. В отговор на твърдението, според което преди да обяви документа „ключ за разпределение" за допустим и използваем, Първоинстанционният съд трябвало поне да изследва доводите на жалбоподателя относно възможността да му бъде дадена вяра, Комисията възразява, че жалбоподателят изобщо не излага тези доводи в производството пред първата инстанция. Следователно той не може да упреква Първоинстанционния съд за това, че не е изследвал възможността да бъде дадена вяра на този документ.

51. От съображения за изчерпателност Комисията отбелязва също, че в двете успоредни производства пред първата инстанция възможността да бъде дадена вяра на документа „ключ за разпределение" е изрично оспорена [20].

18 — В тази връзка жалбоподателят се позовава по аналогия на решението по дело „Испански банки" (посочено по-горе в бележка 14). От него се извежда принципът, според който орган, разполагащ със сведения, не може да ги използва за цели, различни от тези, за които ги е събрал. Ако те са съобщени на други органи, последните могат да ги използват само като указания, които могат да бъдат отчетени при взимането на решение дали да бъде образувано или не производство по разследване. Тези данни трябва все пак да останат у националните органи. При това положение последните не могат да ги използват като доказателства (точки 37, 39, 42 и 53 от посоченото по-горе съдебно решение).

19 — По-конкретно става въпрос за пасажа „[...че] тъй като липсва правна уредба на Общността за понятието за доказателство, всички доказателствени средства, които процесуалните норми на държавите-членки допускат в сходни производства, по принцип са допустими".

20 — Решение от 8 юли 2004 г. по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия (T-44/00, Recueil, стр. II-2223, точка 94) и Решение по дело JFE Engineering Corp. и др./Комисия (T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 274).

52. По този въпрос Първоинстанционният съд установява, че „възможността да бъде дадена вяра на този документ безспорно намалява поради факта, че обстоятелствата, при които е изготвен, са в голяма степен неизвестни и че твърденията на Комисията по този въпрос не могат да бъдат проверени“ [21]. „Документът „ключ за разпределение“ [обаче] запазва известна доказателствена стойност, за да потвърди, наред с една съвкупност от съвпадащи улики, приети от Комисията, някои от основните твърдения, които се съдържат в изявленията на г-н Verluca във връзка със съществуването на споразумение за разпределяне на пазарите, отнасящо се до безшевните тръби ОСТG“ [22].

53. Що се отнася до довода на жалбоподателя, според който Първоинстанционният съд неправилно пропуска да провери дали наистина са съществували причини, налагащи да не се разкрива самоличността на информатора, Комисията обръща внимание, че Съдът вече го е отхвърлил в решението по дело Adams/Комисия. [23]

54. Що се отнася до второто оплакване, Комисията отбелязва, че твърдението, че тя би трябвало да уведоми жалбоподателя веднага щом е получила въпросните протоколи, е лишено от каквото и да е правно основание. Такова основание не може да бъде изведено нито от ЕКПЧ, нито от практиката на Европейския съд по правата на човека.

55. Освен това по силата на действащата правна уредба на Общността жалбоподателят има право на достъп до преписката едновременно с изпращането на известието за нарушенията или незабавно след като то бъде изпратено. Това представлява достатъчна гаранция за правото на защита. Жалбоподателят не може да даде приемливо обяснение защо запознаването с протоколите не засяга неговото право на защита преди изпращането на известието за нарушенията, а едва в момента на това известяване.

56. Що се отнася до второто твърдение на жалбоподателя, Комисията поддържа, че съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 17 тя може да получи всички необходими сведения от правителствата и от компетентните органи на държавите-членки, както и да използва тези сведения.

57. Освен това Първоинстанционният съд заявява с основание, че нито той, нито Комисията са компетентни да контролират законосъобразността на произхода на такива сведения в светлината на съответното национално процесуално право [24]. Тази преценка е възложена на компетентната национална юрисдикция.

21 — Решение по дело JFE Engineering Corp. и др./Комисия (посочено по-горе, точка 274).

22 — Пак там, точка 288.

23 — Решение от 7 ноември 1984 г., по дело Adams/Комисия (145/83, Recueil, стр. 3539, точка 35).

24 — Точка 86 от обжалваното съдебно решение.

58. Както Първоинстанционният съд отбелязва [25], пред първата инстанция обаче жалбоподателят не излага нито един довод, от който да следва най-малкото, че компетентна италианска юрисдикция е сезирана с въпроса за законосъобразността на предаването и използването на разглежданите протоколи на общностно равнище.

4. Становище на генералния адвокат

59. По първото оплакване, съдържащо се в това правно основание, е достатъчно да се направи препращане към моето заключение по дело Salzgitter Mannesmann (известно преди като Mannesmannröhren-Werke)/Комисия [26].

60. В точки 50—70 от него изследвам и отхвърлям аналогични, макар и развити малко по-подробно доводи на жалбоподателя в това дело срещу допустимостта на документа „ключ за разпределение".

61. Според мен логиката, която следвах тогава, е изцяло приложима по отношение на изтъкваните от Dalmine доводи в подкрепа на първото му оплакване.

62. Не е необходимо също така да се спирам подробно на второто оплакване от това правно основание.

63. Също както Първоинстанционния съд в точка 83 от обжалваното съдебно решение, не мога да намеря в съответното общностно право никакво основание в подкрепа на първия довод на жалбоподателя, а именно че Комисията трябвало да го уведоми, веднага след като е получила въпросните протоколи.

64. Според мен няма и основание принципът за справедлив процес да се тълкува в смисъл, че той може да включва задължението за Комисията, което има предвид жалбоподателят. Ако Комисията като компетентен орган е длъжна да съобщава в първата фаза на разследването си сведения, които биха могли да обосноват презумпция за нарушение на правилата на конкуренцията, съдържащи се в Договора, на предполагаемите извършители на това нарушение, такова задължение би било от естество да засегне сериозно, дори да направи невъзможно продължаването и приключването на разследването.

65. В такъв случай заинтересованите предприятия биха могли, още в началната фаза на разследването, да вземат необ-

25 — Точка 87 от обжалваното съдебно решение.

26 — C-411/04 P, висящо пред Съда на Европейските общности.

ходимите мерки, за да попречат на събирането на други доказателства от Комисията [27].

66. Вторият довод е малко по-сложен.

67. Жалбоподателят твърди по същество, че когато Първоинстанционният съд изследва дали въпросните протоколи са допустими и годни да бъдат използвани като доказателства, той не трябва да се ограничава до въпроса по кое право и от кой съдия следва да бъде преценена законосъобразността на предаването на Комисията на тези материали, събрани в рамките на национално наказателно разследване и използването им като доказателство за твърдяното нарушение.

68. Първоинстанционният съд трябвало също да си постави въпроса дали материалите, които Комисията е получила от националните органи и по отношение на които може да съществува презумпцията, че те не са били предадени по предвидения ред, са допустими и годни да бъдат използвани като доказателство.

69. В тази връзка именно жалбоподателят се позовава на вече неколкократно цитираното решение по дело „Испански банки“ и твърди по аналогия, че получените от Комисията от страна на националните органи сведения могат да бъдат използвани само на национално ниво и като улики за възможно нарушение, което съгласно това решение се отнася и до сведенията, съобщени от Комисията на национални органи.

70. Според мен тази находчива логика не може да се увенчае с успех, тъй като пренебрегва факта, че посоченото по-горе решение на Съда се основава на систематически анализ на правомощията на Комисията да събира сведения, на обхвата на нейните правомощия и на интересите на заинтересованите лица, които Комисията трябва да зачита при упражняването на тези правомощия. На тази основа той прави извода, че използването на сведения, предадени на национални органи от Комисията, може да бъде съпроводено с ограничения.

71. Само националният съдия обаче може въз основа на приложимото вътрешно право да отговори на въпросите дали национален орган може да предоставя сведения на Комисията, с какви ограничения и условия трябва да бъде свързано използването на тези материали от Комисията и дали те могат да бъдат огласявани, както с основание сочи Първоинстанционният съд в точка 86 от обжалваното съдебно решение.

72. От това следва, че ако Комисията иска сведения от националните органи на основание член 11, параграф 1 от Регламент № 17, тя може да изхожда от

27 — На това обръща внимание и Първоинстанционният съд в точка 83, последно изречение от обжалваното съдебно решение.

мисълта, че доколкото е възможно и необходимо, ще може да използва тези сведения като доказателства, щом като националният орган не поставя основани на вътрешното право ограничения и условия за използването на тези сведения. Следователно последните са, без да се засягат ограниченията и условията, които компетентните национални органи поставят във връзка с тях, допустими и годни да бъдат използвани като доказателства.

73. Този извод не противоречи на правото на ответниците на справедлив процес. Те разполагат два пъти с възможността да докажат, както пред Комисията, така и пред Първоинстанционния съд, че от гледна точка на вътрешното право сведенията са неправилно предоставени или че използването им неправилно не е поставено в зависимост от определени ограничения и условия.

74. Такава логика обаче би трябвало да се основава на предходни действия пред националния съдия, компетентен да тълкува съответното вътрешно право и съдебна практика.

75. Не е достатъчно следователно да се направи позоваване само на вътрешното право, за да се обоснове недопустимостта на съответните национални сведения като доказателство. Всъщност това би било равнозначно на автоматична недопустимост на въпросното доказателство или би наложило на общностния съдия задължението да прави преценка, за която той няма правомощия.

76. Тъй като от събраните по настоящото дело пред първата инстанция доказателства не се установява, че жалбоподателят е предприел някакви действия пред компетентния национален съдия с цел последният да провери законосъобразността на предаването на въпросните протоколи и на тяхното използване от Комисията, а няма и конкретни данни, от които да може да се направи изводът, че това използване противоречи на приложимото италианско право, Първоинстанционният съд може да приеме, че тези протоколи са допустими и годни да бъдат използвани като доказателства за нарушението, за което се упреква Dalmine.

77. При това положение второто оплакване от това правно основание също трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

B — Третото правно основание: нарушаване на член 81 ЕО чрез добавянето в решението на мотиви без връзка с нарушенията, съобщени на жалбоподателя

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд

78. Пред първата инстанция жалбоподателят се противопоставя на споменаването в решението на някои факти,

които наистина нямат нищо общо с установените нарушения, но които все пак биха могли да му навредят, като например констатации във връзка с правилата на конкуренцията, отнасящи се до пазарите извън Общността, и с определянето на цените [28], които нямат нищо общо с установените в членове 1 и 2 от решението нарушения.

79. В точка 134 от обжалваното решение Първоинстанционният съд установява, че „не съществува правна норма, която да позволява на адресата на решение да оспорва в производство за отмяна по реда на член 230 ЕО част от мотивите на същото, освен ако тези мотиви имат задължителни правни последици, които може да засегнат неговите интереси [29]. По принцип мотивите на едно решение не може да имат такива последици. В случая жалбоподателят не е доказал с какво оспорваните мотиви могат да имат правни последици, които могат да променят правното му положение".

2. Оплаквания на жалбоподателя

80. В подкрепа на това правно основание жалбоподателят прави по същество едноединствено оплакване, а именно че в точка 134 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд неправилно не се съобразява с член 21, параграф 2 от Регламент № 17. Съгласно тази разпоредба Комисията би могла и е трябвало да се ограничи до възпроизвеждане на съществената част от решението, като държи сметка за законния интерес на предприятията от неразкриване на търговските им тайни.

3. Доводи на Комисията

81. Според Комисията Първоинстанционният съд с основание приема, от една страна, че адресатът на решението не може в производство по жалба за отмяна да оспорва част от мотивите на това решение, освен ако тези мотиви произвеждат задължителни правни последици, които могат да засегнат неговите интереси, и от друга страна, че Dalmine не доказва по какъв начин оспорените мотиви биха могли да имат последици, годни да променят правното му положение.

4. Становище на генералния адвокат

82. Това правно основание не може да се увенчае с успех. Ако жалбоподателят се противопоставя на възпроизвеждането в решението на някои факти, на които според неговата преценка не може да

28 — По този въпрос жалбоподателят се позовава на точки 54—61, 70—77, 121 и 122 от спорното решение.

29 — Тук Първоинстанционният съд препраща към решението си от 22 март 2000 г. по дело Coca-Cola/Комисия (Т-125/97 и Т-127/97, Recueil, стр. II-1733, точки 77 и 80—85).

бъде дадена вяра с цел на установяването на нарушението от Комисията, той не може, според приетото с основание от Първоинстанционния съд, да го оспори в производство по жалба, целяща именно отмяната на решението, в което се установява нарушението.

83. Ако жалбоподателят смята, че огласяването на тези факти му причинява вреда, тъй като при това положение се разгласяват неговите търговски тайни, които заслужават да бъдат защитени, или защото по този начин той ще стане уязвим с оглед на евентуални предявени от трети лица искове за вреди, той може да поиска от Комисията да има това предвид при публикуването на решението в *Официален вестник* [30].

84. Ако все пак жалбоподателят смята, че решението, както е публикувано, му причинява вреда, основавайки се на това, той може да сезира Съда на Европейските общности с иск за обезщетение за вреди по член 288, втора алинея ЕО, но при условие че отговаря на условията за завеждане на такъв иск. Не е необходимо да се спирам повече на този въпрос при преценката на това правно основание в рамките на настоящото производство по обжалване.

30 — Комисията отбелязва също, че жалбоподателят не обжалва решението й за публикуване на неповерителната версия на решението.

Г — Четвъртото правно основание: грешка при прилагане на правото, неправилна преценка на фактите и липса на мотиви относно нарушението, посочено в член 1 от решението

— Петото правно основание: нарушаване на правото, неправилна преценка на доказателствата и липса на мотиви относно последиците от нарушението за търговията между държави-членки.

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд

85. Пред първата инстанция Dalmine оспорва член 1 от решението, като сочи две правни основания:

— решението не отговаря на изискването за излагане на мотиви, посочено в член 253 ЕО, и е опорочено от неправилно прилагане на член 81 ЕО; по-конкретно, Комисията не прави задълбочен анализ на съответния пазар и следователно не е в състояние да прецени дали условията за прилагане на член 81, параграф 1 ЕО са налице и по този начин нарушава тази разпоредба (точка 137 от обжалваното съдебно решение),

— участието му в посоченото в член 1 от решението нарушение няма значителни последици за конкуренцията именно поради неговото скромно положение на италианския пазар на тръбите OCTG стандарт и на преносните тръби „проект“ и поради лошата му дисциплина при спазване на правилата на конкуренцията (точка 159 от обжалваното съдебно решение).

86. Посоченото на първо място правно основание се разглежда по-подробно понататък в три твърдения в точки от 138 до 141 от обжалваното съдебно решение:

— Комисията пропуска да посочи конкретните данни относно тръбите OCTG стандарт и преносните тръби „проект“; тя основава анализа си на пазара върху много по-широк асортимент от продукти. В резултат на това таблицата в точка 68 от мотивите на решението дава изцяло погрешно описание на положението на италианския пазар на тръбите OCTG стандарт. Ето защо анализът на Комисията на съответния пазар не е валиден (точки 138 и 139 от обжалваното съдебно решение),

— макар и да е вярно, че Dalmine има по-скоро силни позиции на италианския пазар на преносните тръби „проект“, то те представляват само малка част от преносните тръби, продавани на италианския пазар (точка 141 от обжалваното съдебно решение).

87. В точки от 145 до 158 Първоинстанционният съд изследва подробно тези доводи.

88. Първоинстанционният съд преценява първия довод в точки от 145 до 151 от обжалваното съдебно решение. След като обобщава последователно в точки 145 и 146 съответната съдебна практика относно изискванията, на които трябва да отговарят мотивите и практиката във връзка с оплакванията срещу изложени единствено от съображения за изчерпателност мотиви, в точка 147 той отново напомня постоянната съдебна практика, според която, за да се установи наличието на нарушение на член 81 ЕО, не следва да се доказва съществуването на вредоносен ефект за конкуренцията, след като е установено съществуването на споразумение или на съгласувана практика, чийто предмет е ограничаване на конкуренцията.

89. Първоинстанционният съд излага след това в точка 148 основната част на съображенията си: „в случая Комисията се основава главно на антиконкурентния характер на споразумението за разпределяне на пазарите, включително германския, британския и италианския пазар, за да установи съществуването на нарушението, и се позовава на писмени дока-

зателства (вж. по-конкретно съображения от 62 до 67 от обжалваното съдебно решение, както и решението по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 111 по-горе, точки 173 до 337)“ [31].

90. Въз основа на горното, в точки 149 и 151 от обжалваното решение Първоинстанционният съд прави последователно следните изводи:

— в точка 68 от мотивите на решението, която се отнася до това споразумение, той сочи алтернативен мотив за обосноваване на съществуването на нарушението, така че в тесен смисъл, в общата структура на обосноваването на решението тази точка е израз на стремеж към изчерпателност. Дори ако се предположи, че Dalmine може да докаже, че този алтернативен мотив не е достатъчен, това по никакъв начин не би му било от полза, тъй като антиконкурентният предмет на споразумението в случая е доказан,

— като се има предвид, че Комисията не е длъжна да докаже съществуването на вредоносен за конкуренцията резултат, за да докаже нарушаването на член 81 ЕО, щом като е доказала съществуването на споразумение, имащо за предмет ограничаване на конкуренцията, доводите на Dalmine относно последиците от споразумението са без значение.

91. Първоинстанционният съд преценява втория довод в точки от 152 до 155 от обжалваното решение:

— при определяне на предмета на споразумението, в което обвинява Dalmine, Комисията се основава на съвкупност от доказателства, *чието значение Dalmine не оспорва* [32], а именно на изявленията на г-н Verluca, а не на единственото доказателство, чиято доказателствена стойност е критикувана от Dalmine. Дори да се предположи, че тези критики са основателни, те не могат сами по себе си да доведат до отмяна на решението (точка 152),

— между другото, показанията на г-н Biasizzo се потвърждават от други дадени от неговите колеги показания, а освен това в случая е установено, че г-н Biasizzo е отговарял за продажбите на посочените в решението продукти (точки 153 и 154),

31 — Тук Първоинстанционният съд препраща към решението си от същата дата (8 юли 2004 г., посочено по-горе, в бележка под линия 20), в което той е трябвало да изследва в подробности доказателствената стойност на писмените доказателства, посочени в точки от 62 до 67 от мотивите на спорното решение.

32 — Курсивът е мой.

— при това положение на показанията на г-н Biasizzo може да бъде дадена вяра, доколкото те потвърждават изявленията на г-н Verluca относно съществуването на споразумение за разпределяне на вътрешните пазари (точка 155).

92. Първоинстанционният съд отхвърля третия довод, според който споразумението за разпределяне на пазарите няма никакво въздействие върху търговския обмен между държавите-членки, като приема просто, че дадено споразумение за разпределяне на пазарите на Общността, каквото е разглежданото в настоящото дело споразумение, задължително има като възможен ефект ограничаване на обема на търговския обмен вътре в Общността [33], който ефект ще се конкретизира, ако споразумението бъде приведено в действие (точки 156 и 157 от обжалваното съдебно решение).

93. Първоинстанционният съд отхвърля второто изложено пред първата инстанция правно основание със следните два довода:

— Комисията взима предвид антиконкурентния предмет на споразумението за разпределяне на пазарите, в което Dalmine участва, така че евентуалната липса на доказателства за антиконкурентния ефект от индивидуалното поведение на Dalmine няма значение за установяване съществуването на нарушението, прието за извършено от него в член 1 от решението [34];

— колкото до твърдението на Dalmine, че на практика е запазило свободата си на действие, Първоинстанционният съд припомня, че според постоянната съдебна практика [35], щом като едно предприятие участва в срещи между предприятия с антиконкурентен предмет и не се разграничава публично от тях, като по този начин дава основание на другите участници да мислят, че участва в постигнатия в резултат на тези срещи картел и ще се съобразява с него, може да се смята, че то участва в този картел (точка 162 от обжалваното съдебно решение).

2. Оплаквания на жалбоподателя

94. Жалбоподателят прави две оплаквания в подкрепа на четвъртото правно основание.

33 — Тук Първоинстанционният съд препраща към решението си от 28 февруари 2002 г. по дело Atlantic Container Line и др./Комисия (T-395/94, Recueil, стр. II-875, точки 79 и 90) и към решението на Съда от 25 октомври 2001 г. по дело Ambulanz Glöckner (C-475/99, Recueil, стр. I-8089, точка 48).

34 — В тази връзка Комисията препраща и към решението по дело Ciment (посочено по-горе в бележка под линия 9, точки 1084—1088).

35 — Вж. между другото Решение на Съда от 17 декември 1991 г., по дело Hercules Chemicals/Комисия (T-7/89, Recueil, стр. II-1711, точка 232), решение на Съда от 10 март 1992 г., по дело Solvay/Комисия (T-12/89, Recueil, стр. II-907, точка 98) и Решение от 6 април 1995 г., по дело Tréfileurope/Комисия (T-141/89, Recueil, стр. II-791, точки 85 и 86) и Решение по дело „Цимент" (посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 1353).

95. В първото си подробно развито оплакване той упреква Първоинстанционния съд в неточно излагане на фактите, както и в липсата на мотиви за обосноваване на съществуването на нарушението, посочено в член 1 от решението.

96. Според него, противно на приетото от Първоинстанционния съд, изложените пред първата инстанция доводи целят главно да оспорят факта, че твърдяното споразумение има чувствителни последици на пазара на съответните продукти, но основно с цел да разколебаят становището за самото съществуване на това споразумение за разпределяне на пазарите, или най-малкото да породят сериозно съмнение по отношение на него.

97. Като приема в посочените по-горе части от обжалваното решение, направо и без да изследва писмените доказателства, посочени в точки 53, 54 и 62—67 от решението, че съществуването на споразумението за разпределяне на пазарите е доказано, и като смята при това положение, че е освободен от задължението да изследва пазарните отношения, въз основа на които съществуването на такова споразумение може евентуално да бъде установено, Първоинстанционният съд допуска двойна грешка.

98. Първоинстанционният съд трябвало да открие в развитите от жалбоподателя пред първата инстанция доводи разумно основание да изследва дали всички изрично посочени в решението доказателства удостоверяват в достатъчна степен съществуването на споразумение за разпределяне на пазари на Общността.

99. Жалбоподателят сочи последователно следните доказателства, които Първоинстанционният съд неправилно пропуска да изследва:

— изявлението на г-н Verluca (решение, точка 53 от мотивите),

— разговора BSC (решение, точка 62 от мотивите),

— отговора на British Steel от 31 октомври 1997 г. на искането на сведения от страна на Комисията (решение, точка 54 от мотивите),

— изявлението на г-н Biasizzo пред окръжния прокурор на Бергамо (решение, точки 54 и 64 от мотивите),

— изявлението на г-н Becher (решение, точка 63 от мотивите),

— писмения отговор на Dalmine от 4 април 1997 г. на искането на сведения на Комисията от 13 февруари 1997 г. (решение, точка 65 от мотивите).

100. Според него по-задълбоченият анализ на всички тези доказателства трябвало да доведе до извода, че въз основа на тези доказателства не е възможно да се приеме, че съществува споразумението за разпределяне на пазарите, посочено в член 1 от решението.

101. Във второто си оплакване жалбоподателят изтъква, че анализът на пазарите на съответните продукти в Общността, който Първоинстанционният съд пропуска да направи, би трябвало да доведе до извода, че не е можело да съществува споразумение за разпределяне на вътрешните за Общността пазари.

102. Съществуването на споразумение за разпределяне на вътрешните позари би могло обаче да се изведе евентуално от представените в тази връзка от жалбоподателя данни, които противоречат на данните в таблицата в точка 68 от мотивите на решението относно преносните тръби „проект", но в никакъв случай относно тръбите OCTG стандарт.

103. От изложеното по-горе трябва да се заключи, че дори да се приеме, че е съществувало споразумение, от каквото и естество да е то, между европейските и японските производители, и даже ако такова споразумение се е отнасяло до общностния пазар, то не е било прилагано и във всеки случай не е имало никакво влияние върху движенията на пазара.

104. По-нататък жалбоподателят твърди, че член 81 ЕО не трябва да се тълкува и прилага в смисъл, че конкретните последици от забранено споразумение се приравняват на целите на това споразумение, дори ако те не бъдат конкретизирани и следователно не могат да имат каквито и да е последици. Приравняването на предмета и на последиците на евентуално споразумение може да доведе до несъразмерна санкция винаги, когато споразумения, целящи да ограничат конкуренцията, не се прилагат и във всеки случай не са имали значими последици.

105. Въз основа на оплакванията за тези две нарушения жалбоподателят прави искане за отмяна на точки от 145 до 155, 161 и 162 от обжалваното съдебно решение, с всички произтичащи от това последици за решението и за наложената му с него глоба.

106. Петото правно основание съдържа едно-единствено оплакване, а именно че тъй като съществуването на споразумение за разпределяне на пазарите не е доказано от Комисията в решението ѝ и не е установено от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение, твърдението на Първоинстанционния съд, че подобно споразумение автоматично има последици за междудържавната търговия, става незащитимо.

107. Дори ако съществуването на такова споразумение е доказано, quod non, Първоинстанционният съд трябва да провери дали действително то има последици за

междудържавната търговия, доколкото според твърдението на Първоинстанционния съд тези последици, реални или възможни, не могат да бъдат незначителни.

108. Като се има предвид, че подобни незначителни последици не са доказани в решението, Първоинстанционният съд не може да достигне до извода, че са налице условията за прилагане на член 81, параграф 1 ЕО.

3. Доводи на Комисията

109. Комисията оспорва първото оплакване от четвъртото правно основание с довода, че пред първата инстанция Dalmine е пропуснало да изтъкне оплакванията си срещу писмените доказателства, с които Комисията в точки 53 и 54 и от 62 до 67 от мотивите на решението доказва съществуването на споразумение за разпределяне на пазарите.

110. Вместо това то насочва оплакванията си главно срещу твърдяната недопустимост и твърдяната невъзможност да бъде дадена вяра на някои от доказателствата, по-специално на документа „ключ за разпределение“ и показанията на г-н Biasizzo. След това то полага усилия, особено пред първата инстанция, за да докаже, че Комисията не е била в състояние:

— да оцени правилно последиците за конкуренцията на споразумението между производителите, тежестта на нарушението и ролята на различните участници при привеждането му в действие,

— да провери, ако споразумението има някакъв антиконкурентен ефект, дали действително е спазвано, дори дали е могло да ограничи или да наруши конкуренцията,

— да си даде сметка, че позициите на Dalmine на пазара са слаби, че ролята, която то има за споразумението, е ограничена, и че ползите, които то може да извлече, са пренебрежимо малки.

111. Нито жалбата, нито писмената реплика пред първата инстанция съдържат какъвто и да било довод, чрез който Dalmine да се опитва да оспори доказателствената стойност или възможността да бъде дадена вяра на доказателствата, които то представя сега за първи път на вниманието на Съда.

112. При това положение жалбоподателят не може да поддържа, че в обжалваното решение е направена неправилна преценка на разглежданите доказателства, тъй като той никога не е поискал от Първоинстанционния съд да се произнесе по отношение на тях.

113. Комисията смята при това положение, въз основа на постоянната практика на Съда [36], според която страните не могат да излагат във фазата на обжалването правни основания, които не са изложили пред първата инстанция, че това оплакване не е допустимо, освен доколкото се отнася до показанията на г-н Biasizzo.

114. В светлината на приетото от Първоинстанционния съд в края на точка 152 обаче, а именно че „дори да се предположи, че тези критики са основателни, сами по себе си те не биха могли да доведат до отмяна на спорното решение", доводите, които излага жалбоподателят срещу частите от обжалваното решение, които се отнасят до тези показания, не могат да бъдат приети.

115. Според Комисията второто оплакване в подкрепа на това правно основание също не може да бъде прието, с оглед на постоянната и богата практика на Съда и на Първоинстанционния съд [37], според която отчитането на конкретните последици от дадено (забранено) споразумение е излишно, когато е видно, че то има за цел да предотврати, да ограничи или да наруши конкуренцията.

116. По петото правно основание на жалбоподателя Комисията обръща внимание, че пред Първоинстанционния съд той никога не е оспорвал, че споразумението има за цел да разпредели националните пазари. При това положение Първоинстанционният съд с право се основава на съдебната практика, съгласно която не трябва да се доказва реалното съществуване на вреда, причинена на търговията в рамките на Общността с оглед на прилагането на член 81, параграф 1 ЕО, тъй като е достатъчно да се докаже, че дадено споразумение може евентуално да доведе до такива последици [38].

4. Становище на генералния адвокат

117. По-голямата част от първото оплакване в подкрепа на четвъртото правно основание трябва да се отхвърли като явно недопустима. Преценката по същество е оправдана, само доколкото се отнася до точки от 152 до 155 от обжалваното съдебно решение, в които Първоинстанционният съд отхвърля оплакванията на Dalmine срещу показанията на г-н Biasizzo.

118. Според мен това заключение безспорно следва от проверката на фактическия извод, който Първоинстанцион-

36 — Тук Комисията препраща към решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др. (C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 59) и Решение от 1 юли 1999 г. по дело Alexopolou/Комисия (C-155/98 P, Recueil, стр. I-4069, точки 40 и 41).

37 — Тук Комисията препраща, между другото, към Решение от 27 януари 1987 г., по дело Verband der Sachversicherer/Комисия (45/85, Recueil, стр. 405, точка 39); Решение от 10 март 1992 г., по дело Montedipe/Комисия (T-14/89, Recueil, стр. II-1155, точка 265) и Решение от 15 септември 1998 г., по дело European Night Services и др./Комисия (T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94, Recueil, стр. II-3141, точка 136).

38 — Освен решенията, посочени в обжалваното съдебно решение, Комисията споменава още и, между другото, Решение от 1 февруари 1978 г. по дело Miller/Комисия (19/77, стр. 131) и Решение от 21 януари 1999 г. по дело Bagnasco и др. (C-215/96 и C-216/96, Recueil, стр. I-135, точка 48).

ният съд прави във второто изречение от точка 152 от обжалваното съдебно решение: „Достатъчно е да се установи в тази насока, че Комисията се основава в спорното решение на съвкупност от доказателства относно предмета на споразумението, съставляващо нарушение, *чието значение Dalmine не оспорва* [39], а именно на кратките, но недвусмислени изявления на г-н Verluca, а не на единственото доказателство, чиято доказателствена стойност се оспорва от Dalmine".

119. Въз основа на представените пред първата инстанция документи всъщност се установява по безспорен начин, че Dalmine не оспорва по време на производството пред тази инстанция съществуването на посоченото в член 1 от решението на Комисията споразумение, а поддържа, че то не се отнася до вътрешните пазари на Общността и при това положение не попада под забраната по член 81, параграф 1 ЕО.

120. За да докаже това твърдение, Dalmine излага две правни основания в писмената фаза на производството пред първата инстанция:

а) липса на достатъчно мотиви, противоречиви мотиви и нарушаване на член 81 ЕО при анализа на пазара и на поведението на съответните предприятия на пазара, по-специално на ролята на Dalmine в това отношение, както и при преценката на ограничителния характер на споразумението, сключено в рамките на клуба Европа—Япония [40];

б) незначителната роля на Dalmine в споразуменията между производителите [41].

121. В изчерпателното изложение, с което първото правно основание е обосновано в жалбата пред първата инстанция, Dalmine изтъква на първо място проявената според него небрежност от Комисията при определяне на съответния пазар, така както се установява от таблицата в точка 68 от мотивите на решението и от таблицата в приложение I към него. Комисията греши, като не прави разграничение между тръбите OCTG стандарт и всички тръби OCTG, нито между преносните тръби „проект" и всички преносни тръби [42]. След това Dalmine изследва по-задълбочено италианския пазар и положението, което то заема на него, и установява, че Комисията не е изследвала правилно фактическото поведение на предприятията на конкретните пазари на тръбите OCTG стандарт и на преносните тръби „проект" [43]. След това то оспорва

39 — Курсивът е мой.

40 — Точки 104—121 от жалбата пред първата инстанция и точки 36—51 от писмената реплика пред първата инстанция.

41 — Точки 122—131 от жалбата пред първата инстанция и точки 52—57 от писмената реплика пред първата инстанция.

42 — Точки 105—112 от жалбата пред първата инстанция и точки 37—42 от писмената реплика пред първата инстанция.

43 — Точки 113—116 от жалбата пред първата инстанция и точки 45—49 от писмената реплика пред първата инстанция.

възможността да бъде дадена вяра на писмените показания на г-н Biasizzo [44]. И накрая, то обръща внимание и на факта, че е продало известни количества преносни тръби „проект" вътре на общия пазар, извън Италия, и че Комисията не е изследвала в достатъчна степен конкурентните отношения между заварените и незаварените тръби [45].

122. Доводите в подкрепа на последното посочено правно основание се отнасят последователно до положението на Dalmine на съответните пазари, от което следва, че то не е можело да действа като лидер на пазара, обстоятелство, което решението неправилно не отчита [46]. След това, в поведението си на пазара Dalmine не спазвало особено сключените споразумения, които освен това не съдържат особено строги задължения и имат само ограничени практически последици. Наред с това, споразуменията не съдържат механизъм за налагане на санкции [47]. И накрая, с оглед на промяната на цените, споразуменията не нанасят никаква вреда на потребителите и имат второстепенно значение за търговията като цяло на съответните пазари [48].

123. От тези части от жалбата и от писмената реплика пред първата инстанция не се установява в тях Dalmine да оспорва изрично съществуването на споразумението за разпределяне на пазарите, както е доказано в решението въз основа на посочени доказателства в точки 53, 54 и от 62 до 67 от мотивите.

124. Доколкото неговите доводи в съдебното заседание са насочени към оспорване на обстоятелството, че съществуването на споразумение за разпределяне на пазарите във вътрешността на Общността не може да бъде установено въз основа на другите посочени в точки 53, 54 и от 62 до 67 от мотивите [49] доказателства, жалбоподателят се опитва да изложи ново правно основание [50]. Първоинстанционният съд с основание се въздържа да го прецени.

125. Наистина правилото, съгласно което представянето на нови правни основания по време на производството не е разрешено, както е формулирано в член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, трябва да се тълкува стеснително [51].

44 — Точки 117 и 118 от жалбата пред първата инстанция и точки 50 и 51 от писмената реплика пред първата инстанция.

45 — Точки 119 и 120 от жалбата пред първата инстанция и точка 48 от писмената реплика пред първата инстанция.

46 — Точки 122—124 от жалбата пред първата инстанция и точки 52—55 от писмената реплика пред първата инстанция.

47 — Точки 125—127 от жалбата пред първата инстанция и точки 56 и 57 от писмената реплика пред първата инстанция.

48 — Точки 128—131 от жалбата пред първата инстанция.

49 — Писмените бележки, които са използвани от жалбоподателя по време на пледоарията му в съдебно заседание пред първата инстанция и които той прилага към репликата във фазата на обжалването, са в голяма степен еднакви с твърденията, които той прави в точка 37, буква а) от жалбата си.

50 — Доводите, които жалбоподателят сочи сега, в точка 37, буква а) от жалбата приличат много по съдържание на тези, които излага пред първата инстанция в късен етап, едва в съдебното заседание.

51 — От изобилната съдебна практика ще цитирам Решение на Първоинстанционния съд от 29 февруари 1996 г. по дело Lopes/Съд (T-547/93, Recueil FP, стр. I-A-63 и II-185, точка 39), Решение на Първоинстанционния съд от 9 юли 1997 г. по дело S/Съд на Европейските общности (T-4/96, Recueil, стр. II-1125, точка 104), Решение на Първоинстанционния съд от 7 февруари 2001 г. по дело Inpesca/Комисия (T-186/98, Recueil, стр. II-557, точки 33-35), както и Определение от 21 ноември 1996 г. по дело Syndicat des producteurs de viande bovine и др./Комисия (T-53/96, Recueil, стр. II-1579, точки 20—26).

126. Причината за това е, че за доброто протичане на процеса противната на жалбоподателя страна трябва от самото начало да бъде в състояние да води пълноценно защитата си срещу оплакванията, чийто адресат е тя. Ето защо представянето на нови основания в последващ стадий на производството, дори под формата на „тълкуване" на жалбата, не е разрешено, освен в случая на ограниченото изключение, посочено в член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд [52].

127. Ще отбележа между другото и че жалбоподателите по заведените успоредно дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия [53] и дело JFE Engeneering и др./Комисия [54] оспорват доказателствената стойност на доказателства, представени от Комисията за установяване съществуването на споразумение за разпределяне на пазарите. Изрично формулираните правни основания в тази връзка са изследвани подробно от Първоинстанционния съд [55].

128. Ето защо приемам, че Първоинстанционният съд с основание може да направи извода във второто изречение на точка 152 от обжалваното съдебно решение, че Dalmine не оспорва доказателствената стойност на съвкупност от доказателства, отнасящи се до предмета на споразумението, съставляващо нарушение. От това следва, че разглежданите части от първото оплакване в подкрепа на четвъртото правно основание са изложени за първи път във фазата на обжалването и са при това положение недопустими [56].

129. Според мен останалата част от първото оплакване, насочена срещу мотивите, въз основа на които Първоинстанционният съд отхвърля оплакванията на жалбоподателя срещу показанията на г-н Biasizzo, също е недопустима.

130. Както Първоинстанционният съд вече е установил в точка 152 от обжалваното съдебно решение, дори да се предположи, че критиките на Dalmine срещу доказателствената стойност на показанията на г-н Biasizzo са основателни, те не могат сами по себе си да доведат до отмяна на решението, което действително се основава на съвкупност от доказателства, а именно на недвусмислените изявления на г-н Verluca.

131. Като се вземе предвид установеното по-горе, че относимостта на доказателствата не е валидно оспорена пред пър-

52 — Вж. в този смисъл Определение от 14 юли 1964 г. по дело Prakash/Комисия (76/63, Recueil, стр. 721).

53 — Посочено по-горе в бележка под линия 20.

54 — Посочено по-горе в бележка под линия 20.

55 — Констатациите на Първоинстанционния съд по този въпрос са предмет на жалба до Съда на Европейските общности по дело Salzgitter Mannesmann (с предишно наименование Mannesmannröhren-Werke)/Комисия (ОВ C 273, 2004 стр. 24) и по съединени дела Sumomito Metal Industries и Nippon Steel/Комисия (ОВ C 284, 2004 г., стр. 9 и 10).

56 — Вж., между другото, Решение на Съда от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия (C-53/92 P, Recueil, стр. I-667, точка 49), Решение на Съда по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др. (C-136/92 P, посочено по-горе в бележка под линия 36, точки 57—60) и Определение от 25 януари 2001 г. по дело Lech-Stahlwerke/Комисия (C-111/99 P, Recueil, стр. I-727, точка 25).

ната инстанция и следователно не може да бъде оспорена във фазата на обжалването, следва, че дори критиките на жалбоподателя срещу разглежданата част от обжалваното съдебно решение да са основателни, това не може да доведе до отмяна на решението. Ето защо тази част от първото оплакване също трябва да бъде обявена за недопустима [57].

132. С второто си оплакване, изложено в подкрепа на четвъртото правно основание, жалбоподателят оспорва един от класическите принципи в доктрината относно тълкуването и прилагането на член 81, параграф 1 ЕО [58], а именно че не е необходимо да се изследва въздействието върху конкуренцията на споразумение, което според съдържанието му има за цел да ограничи конкуренцията между страните и/или трети лица.

133. Оплакването на жалбоподателя срещу тази съдебна практика е, че тя не дава или не дава в достатъчна степен възможност за прилагане, съобразено с конкретния случай, когато предприятие — участник в споразумението, не го прилага или го прилага само ограничено, или когато неговото поведение на пазара не може да засегне съществено отношенията на конкуренция на съответния пазар.

134. Наистина, досега Съдът и Първоинстанционният съд са били изключително строги по отношение на споразумения, целящи явно ограничаване или нарушаване на конкуренцията. Познати са случаи, отнасящи се до хоризонтални споразумения за цените [59] и споразумения за защита на дадени региони [60] като разглежданото в конкретния случай.

135. Средствата за защита, които страна по такива споразумения сочи, а именно че тя не ги прилага или ги прилага само частично [61], или че нейният принос за това споразумение може да бъде само безрезултатен [62], са отхвърлени от съдебната практика като лишени от значение от гледна точка на установяване на нарушаването на член 81, параграф 1 ЕО. Такива средства за защита могат да бъдат взети предвид най-много при определяне на глобата.

57 — Вж., между другото, Решение от 11 март 1997 г. по дело Комисия/UIC (C-264/95 P, Recueil, стр. I-1287, точка 48) и Решение от 16 септември 1997 г. по дело Blackspur DIY и др./Съвет и Комисия (C-362/95 P, Recueil, стр. I-4775, точки 18—23).

58 — Вж. Решение от 30 юни 1966 г. по дело Société technique minière (56/65, Recueil, стр. 337). Потвърдено многократно впоследствие, по-специално с неотдавнашното Решение на Първоинстанционния съд от 19 март 2003 г. по дело CMA CGM и др./Комисия (T-213/00, Recueil, стр. II-913, точки 175, 177—179 и 183).

59 — Вж., между другото, Решение от 11 юли 1989 г. по дело Belasco и др./Комисия (246/86, Recueil, стр. 2117, точка 12).

60 — Вж., между другото, Решение от 15 май 1975 г. по дело Frubo/Комисия (71/74, Recueil, стр. 563, точки 37 и 38) и Решение от 14 юли 1994 г. по дело Herlitz/Комисия (T-66/92, Recueil, стр. II-531, точка 29).

61 — Вж. решение по дело Miller/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 38, точки 6 и 7), вж. след това, между другото, Решение от 11 януари 1990 г. по дело Sandoz prodotti farmaceutici/Комисия (C-277/87, Recueil, стр. I-45, точка 13) и Решение от 14 юли 1994 г. по дело Parker Pen/Комисия (T-77/92, Recueil, стр. II-549, точка 55).

62 — Вж., между другото, Решение по дело „Цимент" (посочено по-горе в бележка под линия 9, точки 1085—1088).

136. Причината за съществуването на този строг подход е в това, че споразумения, които имат за цел да ограничат конкуренцията, като правило се отнасят до тежки нарушения на член 81, параграф 1 ЕО, включващи като такива сериозна опасност за конкурентните отношения и междудържавната търговия. Всеки стопански субект, който участва в такива споразумения, трябва да има съзнанието за незаконосъобразността им сами по себе си.

137. В този контекст според мен няма никаква причина да бъде възприето предложението, съдържащо се в това оплакване. Това е в още по-голяма степен така, тъй като неговите последици — които ще се изразят в значително утежняване на работата по разследването и доказателствената тежест на Комисията, тъй като тя трябва също да изследва и докаже последиците от съответните достатъчно тежки сами по себе си нарушения на член 81, параграф 1 ЕО — ще нанесат сериозни вреди на ефикасността на тази основна за Договора разпоредба.

138. Ето защо предлагам това оплакване да бъде обявено за необосновано.

139. Петото правно основание, което е насочено по-специално срещу точки от 156 до 158 от обжалваното съдебно решение, ми се струва също необосновано.

140. Посоченото в член 1 от решението на първата инстанция споразумение има за предмет разпределяне на пазарите извън и вътре в Общността.

141. Тъй като пред първата инстанция Dalmine се ограничава да поддържа, че това споразумение не е засегнало търговията между държавите-членки и както вече беше установено по-горе, не оспорва по съответния ред установяването на съществуването на това засягане, в точка 156 Първоинстанционният съд може да се ограничи до позоваване на постоянната съдебна практика [63], според която едно споразумение може да засегне търговията между държавите-членки, когато въз основа на съвкупност от доказателства могат да се очакват такива последици.

142. Като се вземе предвид, че настоящото дело се отнася до споразумение, имащо за предмет самото разпределяне на пазарите, Първоинстанционният съд може просто да приеме, в точка 157 от обжалваното решение, че ефектът, който това споразумение цели, може да бъде значително засягане на междудържавната търговия. [64]

63 — Тук Първоинстанционният съд препраща към решението си по дело Atlantic Container Line и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 33, точки 79 и 90). Тази съдебна практика, все още нова към момента на произнасяне на обжалваното съдебно решение, се основава на постоянната, вече по-стара практика на Съда, а именно Решение по дело Miller/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 38, точка 15), Решение от 25 октомври 1983 г. по дело AEG/Комисия (107/82, Recueil, стр. 3151, точка 60) и Решение по дело Bagnasco и др.(посочено по-горе, в бележка под линия 38, точка 48).

64 — Че засягането на междудържавната търговия трябва да е значително, следва от Решение по дело Ambulanz Glöckner (посочено по-горе в бележка под линия 33, точка 48).

143. Дори това споразумение да няма друга цел освен взаимното опазване на пазара на Общността и на вътрешния пазар на японските производители, то би могло да има значителни последици за междудържавната търговия. Наистина ограничения на вноса на някои продукти в общия пазар неизбежно се отразяват върху състава, а обикновено и върху обема, на търговските потоци на съответните продукти вътре в Общността.

Д — Шестото, седмото и осмото правно основание:

— Злоупотреба с власт, грешка при прилагането на правото и неправилна преценка на фактите относно нарушението, посочено в член 2 от решението

144. Дори само по тази причина петото правно основание не може да се увенчае с успех.

— Злоупотреба с власт, грешка при прилагането на правото и неправилна преценка на фактите относно последиците от нарушението, посочено в член 2 от решението

145. Доколкото с петото си правно основание жалбоподателят се опитва да поддържа, че в съответните точки от обжалваното решение, Първоинстанционният съд неправилно изхожда от това, че жалбоподателят не оспорва пред първата инстанция съществуването на споразумение за разпределяне на пазарите, препращам към съображенията ми по повод първото оплакване от четвъртото правно основание. Там стигам до извода, че с оглед на твърденията, съдържащи се в жалбата и в писмената реплика, Първоинстанционният съд може и трябва, като първа инстанция, да изхожда от мисълта, че Dalmine не оспорва самото съществуване на споразумението.

— Грешка при прилагането на правото и неправилна преценка на фактите относно клаузите на договора за доставка между Dalmine и British Steel

1. Контекст и съображения на Първоинстанционния съд

146. Контекстът на установеното в член 2 нарушение е описан в точки от 78 до 97 от решението, обжалвано пред първата инстанция.

147. През 1990 г. възниква проблем във връзка със защитата на националните пазари, тъй като по това време British Steel предвижда да преустанови производството на горещо нарязани безшевни тръби. В резултат на това съществувала опасност за британския пазар да загуби своя национален характер.

148. За да се справи с това положение, след затварянето на фабриката си в Clydesdale British Steel сключва договори за доставка на гладки тръби на TSSL, негово дъщерно дружество за термична обработка и направа на резба, с Vallourec и Dalmine, през 1991 г. и с Mannesmann през 1993 г., всеки за определен процент от общите нужди на British Steel.

149. В договорите цените на гладките тръби, които Vallourec, Dalmine и Mannesmann се задължават да доставят, зависят от цените на тръбите с резба, продавани от British Steel. По-нататък British Steel се задължава да съобщава всяко тримесечие на доставчиците си на гладки тръби цените, които прилага.

150. От своя страна Vallourec, Dalmine и Mannesmann се задължават, наред с останалото, да доставят неопределени количества (поради това че не се знае предварително какви ще бъдат тези количества) гладки тръби, както и да не прилагат по отношение на British Steel дискриминационни цени и условия на продажба, в сравнение с прилаганите по отношение на други клиенти от Обединеното кралство.

151. Тези договори са сключени за срок от пет години. След този период те продължават да са в сила, докато някоя от страните не даде предизвестие от дванадесет месеца.

152. В началото на 1993 г. се извършва преструктуриране на европейската промишленост за безшевни тръби. В рамките на това преструктуриране British Steel решава да преустанови напълно дейността си в този сектор. Тя се поема от Vallourec, което получава през 1994 г. контрола над шотландските съоръжения на British Steel, специализирани в направата на резба. Дъщерното дружество на Vallourec, което възниква в резултат на тази операция, е лидер на пазара в района на Северно море за доставка на тръби с резба за висококачествени или стандартни връзки.

153. На 31 март 1994 г. Vallourec продължава договорите за доставка на гладки тръби с Dalmine и Mannesmann.

154. От документа „ключ за разпределение“ се установява, че преструктурирането на европейската промишленост има благоприятно въздействие върху преговорите с японските производители: Европа остава на европейските производители.

155. Нарушението, посочено в член 2 от решението, е предмет на разглеждане в точки от 164 до 246 от обжалваното съдебно решение.

156. Шестото, седмото и осмото правно основание са насочени срещу някои пасажи от тази част от постановеното от първата инстанция решение.

157. Шестото правно основание е насочено по-конкретно срещу точки 210, 234 и 244 от това съдебно решение.

158. В частта от решението, която се отнася до тези точки, Първоинстанционният съд изследва твърдението, с което Dalmine оспорва, че договорите за доставка, които производителите сключват с British Steel, са резултат от картел. Най-малкото неговият договор за доставка с British Steel е сключен със законната цел да увеличи продажбите му на гладки тръби OCTG на британския пазар (точка 193 от обжалваното съдебно решение).

159. Dalmine оспорва по-специално тълкуването на Комисията, според което договорите за доставка на British Steel имат за предмет да задържат цените на европейския пазар на изкуствено високо ниво. То оспорва изводите, които Комисията прави въз основа на продължителността на сроковете за доставка. След това то оспорва доказателствената сила на няколко доказателства и отхвърля предположението за съществуване на споразумение за разпределяне на британския пазар между европейските производители, а ако се предположи, че такова споразумение съществува, то отрича участието си в това споразумение (точки от 194 до 198 от обжалваното съдебно решение).

160. Dalmine подчертава освен това, че сочените от Комисията доказателства се отнасят единствено до Vallourec и до British Steel. То оспорва и твърдението на Комисията, според което се присъединило по-късно към вече съществуващото споразумение между Vallourec и British Steel. Според него решението на Vallourec да поеме и съществуващите договори за доставка на British Steel с Dalmine и Mannesmann, след като е поело производството на безшевни тръби на British Steel, не представлява указание за съществуване на споразумение във връзка с конкуренцията. Накрая то отбелязва още много незначителните за пазара последици от договора за доставка, който сключва с British Steel (точки от 199 до 202 от обжалваното съдебно решение).

161. Срещу тези доводи Комисията отстоява становището, според което договорите за доставка се вписват в контекста на основните правила относно въздържането от навлизане на националните пазари, приети в рамките на така наречения клуб Европа—Япония. Сключвайки това споразумение за доставка,

Dalmine съзнателно допринася за изпълнението на споразумението за въздържане от навлизане на националните пазари и за съгласуването на дейността си с тази на своите конкуренти (точки от 203 до 208 от обжалваното съдебно решение).

162. В точки от 209 до 225 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд преценява доводите на Dalmine и установява, че те са неоснователни.

163. В настоящото производство по обжалване точка 210 заслужава специално внимание, тъй като шестото правно основание на жалбоподателя е насочено специално срещу нея. Тя има следното съдържание:

„Действително, каквато и да е реалната степен на съгласуване, съществувала между четирите европейски производителя, трябва да се приеме, че всеки от тях е подписал един от договорите за доставка, ограничаващи конкуренцията, и съставлява част от нарушението на член 81 ЕО, прието за извършено в член 2 от спорното решение. Ако член 2, параграф 1 от спорното решение описва договорите за доставка като сключени в рамките на посоченото в член 1 нарушение, от съдържанието [на точка 111 от неговите мотиви] ясно личи, че самият факт на сключването на тези антиконкурентни договори представлява нарушението, установено в член 2“ [65].

164. Освен това шестото правно основание също е насочено конкретно срещу точки 234 и 244 от обжалваното съдебно решение, които се намират в частта, посветена на правните основания на Dalmine, свързани със съответния пазар, и на връзката с посоченото в член 1 от решението нарушение.

165. Точки 234 и 244 имат следното съдържание:

„234 Уместно е да се отбележи първо, че Комисията установява съществуването на две различни нарушения, засягащи два съседни продуктови пазара, съответно в членове 1 и 2 от спорното решение. Така, изобщо не е незаконосъобразно да се счита, че съответният пазар, с оглед уста-

65 — Точка 111 от мотивите на решението има следното съдържание: „Предметът на тези договори е доставката на гладки тръби „лидер“ на пазара на тръбите OCTG в Северно море и тяхната цел е да подкрепят национален производител в Обединеното кралство, за да постигнат зачитането на „fundamentals“ в рамките на клуба Европа—Япония. Тези договори имат за предмет и като основен резултат разпределяне между MRW, Vallourec и Dalmine на всички потребности на техния конкурент BS (Vallourec, след 1994 г.). Те поставят изкупните цени на гладките тръби в зависимост от цените на тръбите с резба, произвеждани от BS. По този начин те предполагат ограничаване на свободата на BS на избор на доставчик (Vallourec, считано от февруари 1994 г.) и го задължават да съобщава прилаганите от него продажни цени на своите конкуренти, както и продадените количества. Между другото, MRW, Vallourec (до февруари 1994 г.) и Dalmine се задължават да доставят на един конкурент (BS, след това, считано от март 1994 г.,Vallourec) количества, които не са предварително известни“.

новяването на приетото за извършено в член 2 от спорното решение нарушение е този на гладките тръби, докато съответният пазар с оглед на установяването на приетото за извършено в член 1 на спорното решение нарушение е този на тръбите OCTG стандарт с резба съгласно определенията на съответните пазари, съдържащи се в [точка 29 от мотивите] му.

нарушението, установено в член 2 от спорното решение, за да определи размера на глобите, наложени на европейските производители, независимо от факта, че предметът и последиците на това нарушение излизат извън това да допринесат за трайността на споразумението Европа—Япония (вж. по-специално точка 571 от това решение)."

[...]

166. Със седмото правно основание жалбоподателят оспорва частта от обжалваното решение, която е посветена на преценката на клаузите на договора за доставка между British Steel и Dalmine, направена от Първоинстанционния съд в точки от 164 до 193.

244 Следва да се отбележи, за всеки случай, че твърдението на Комисията, съдържащо се в първото изречение от [точка 164 от мотивите] на спорното решение [66], според което договорите за доставка, които съставляват нарушението, прието в член 2 за извършено, са само средство за осъществяване на нарушението, прието в член 1 за извършено, е пресилено, след като това осъществяване е било една от целите на второто нарушение измежду няколко свързани, но различни антиконкурентни цели и последици. Наистина, Първоинстанционният съд приема в решението си по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 111 по-горе (точки 569 и сл.), че Комисията не се е съобразила с принципа на равно третиране, като не е взела предвид

167. В точки от 164 до 174 Dalmine оспорва тълкуването на Комисията на няколко клаузи от договора за доставка като показателни за ограничаващия конкуренцията предмет на договора, като например начина, по който се определя количеството гладки тръби, които следва да бъдат доставени от Dalmine и от другите производители, и начина на определяне на договорната цена.

66 — Тази точка има следното съдържание: „Що се отнася до договорите, сключени между BS, MRW, Dalmine и Vallourec, Комисията смята, че всъщност те представляват само средство за прилагане на принципа за зачитане на националните пазари, което се вписва в рамките на клуба Европа—Япония. По тази причина Комисията не смята да налага допълнителна глоба."

168. В точки от 179 до 187 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд изследва доводите на Dalmine относно начина на определяне на количе-

ствата, които трябва да бъдат доставени от всеки от доставчиците на British Steel, и установява тяхната неоснователност. Разглежданите клаузи от договора за доставка показват по безспорен начин антиконкурентния предмет на снабдяването на British Steel чрез доставката на гладки тръби и при отказа от възможността за пряко възползване от възможен растеж на британския пазар на тръбите с резба.

169. След това в точки от 188 до 191 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установява, че математическото съотношение между цената на тръбите с резба, продавани от Corus, и цената на гладките тръби, плащана на неговите трима доставчици, позволява на последните да определят с точност тенденциите, момента и обхвата на измененията на цената на тръбите с резба, продавани от British Steel. Той приема, че съобщаването на такива данни на конкуренти противоречи на член 81, параграф 1 ЕО.

170. Осмото правно основание се отнася и до частите от обжалваното съдебно решение, които се отнасят до клаузите на договора за доставка, сключен между British Steel и Dalmine.

2. Оплаквания на жалбоподателя

171. С шестото си правно основание жалбоподателят критикува по-специално три точки от обжалваното съдебно решение. В тях Първоинстанционният съд дава, вместо направената от Комисията преценка, своята преценка на фактите, описани в член 2 от решението. При това той пренаписва това решение по основните пунктове и по този начин излиза извън правомощията, които са му предоставени от Договора.

172. На първо място, точка 210 от обжалваното съдебно решение заслужава тази критика, тъй като Първоинстанционният съд заявява, че „от съдържанието [на точка 111 от мотивите на решението] ясно личи, че именно сключването на тези антиконкурентни договори само по себе си представлява установеното в член 2 нарушение“. Обратно, жалбоподателят смята, че от съдържанието на тази точка 111 се установява, че не сключването на разглежданите договори съставлява нарушението, а тяхната цел да „се постигне спазване на „fundamentals“ в рамките на клуба Европа—Япония“. По този начин Първоинстанционният съд превръща обикновени действия за изпълнение на „fundamentals“ в самостоятелно нарушение на член 81 ЕО.

173. На второ място, точка 224 от обжалваното съдебно решение заслужава според жалбоподателя сериозна критика: „[...] следва да се отбележи [...],че твърдението на Комисията, съдържащо се в първото изречение от [точка] 164 [от мотивите] на спорното решение, според което договорите за доставка, които

съставляват нарушението, прието в член 2 за извършено [...] е пресилено [...]“ [67]. Първоинстанционният съд е трябвало да свърже тази констатация с единствената възможна за нея последица, като отмени член 164 от мотивите, а следователно и член 2 от решението.

174. Обратно, като прави въз основа на тази констатация извода, че „[...] това осъществяване е било една от целите на второто нарушение измежду няколко свързани, но различни антиконкурентни цели и последици“, Първоинстанционният съд влиза в роля, която не му принадлежи.

175. На трето място жалбоподателят оспорва с шестото си правно основание точка 234 от обжалваното съдебно решение, в която Първоинстанционният съд откроява още по-ясно член 2 от решението и член 1 от него в сравнение с точка 210, като твърди, че в случая става въпрос за две различни нарушения, засягащи два съседни продуктови пазара. Като добавя по своя собствена инициатива към съответните пазари на тръбите с резба OCTG стандарт и на преносните тръби „проект“, определени в решението, още един, трети пазар, а именно пазара на гладките тръби, Първоинстанционният съд превишава в голяма степен правомощията си.

176. Dalmine обръща между другото внимание и на това, че новото тълкуване от страна на Първоинстанционния съд на връзката между членове 1 и 2 от решението се оказва благоприятно за японските производители, които не се считат за извършители на „самостоятелното“ нарушение, посочено в член 2, и по този начин се ползват от намаляване на наложената глоба.

177. Със седмото си правно основание жалбоподателят оспорва заключението на Първоинстанционния съд, според което, сключвайки договори за доставка на гладки тръби с British Steel, Dalmine, Mannesmann и Vallourec фактически са си отказали достъп до британския пазар на тръбите с резба (както на тръбите OCTG „premium“, така и на тръбите OCTG стандарт).

178. На първо място, жалбоподателят твърди, че без лицензия, изискуема за производството на тръби с резба по метода „VAM“, той никога не би могъл да проникне самостоятелно на британския пазар.

179. На второ място, жалбоподателят повтаря, че договорите за доставка се отнасят до гладките тръби, т.е. до пазар, който не е предмет на решението.

180. На трето място, Първоинстанционният съд извършва неправилна преценка

67 — Бележката е без значение за текста на български език на това заключение.

на фактите, като приема в точки 219 и 229, че между разглежданите предприятия съществува споразумение за разпределяне на доставките на гладки тръби за British Steel.

181. На четвърто място, Първоинстанционният съд пренебрегва факта, че договорът за доставка, сключен от Dalmine с British Steel, се основава на очевидни търговски съображения.

182. С осмото си правно основание жалбоподателят оспорва преценката на Първоинстанционния съд, според която клаузите на договора за доставка между Dalmine и British Steel са сами по себе си незаконосъобразни.

183. Жалбоподателят обосновава това правно основание със следните твърдения:

— поетото от Dalmine задължение да доставя неопределени количества гладки тръби на British Steel е всъщност разрешено, в интерес на последното,

— Първоинстанционният съд трябвало да си даде сметка, че British Steel има достатъчно силни позиции на пазара, за да може да наложи волята си на своите потенциални доставчици,

— Първоинстанционният съд тълкува неправилно член 4 от договора за доставка, като приема, че той задължава страните да доставят или да придобиват предварително определено като процент от потребностите на British Steel количество гладки тръби,

— при липсата на доказателства за хоризонтално съгласуване между доставчиците било абсолютно разрешено да се продават на British Steel гладки тръби в количества, определени спрямо количеството продадени от него тръби,

— нито решението на Комисията, нито съдебното решение обясняват какви са антиконкурентните последици от формулите за определяне на цените, съдържащи се в договора за доставка,

— като се вземе предвид факта, че Dalmine не е продавало тръби OCTG „premium“ на британския пазар и следователно не е било конкурент на British Steel на този пазар, то не може да бъде упреквано за обмена на информация относно цените на тръбите OCTG,

— и накрая, твърдението на Първоинстанционния съд в точка 189 от обжалваното съдебно решение,

според което обстоятелството, че British Steel не е съобщавало поверителни сведения на своя доставчик, не може да освободи от отговорност подписалите договорите за доставка при конкретните условия в настоящия случай, е толкова неоспоримо, колкото и неразгадаемо.

3. Доводи на Комисията

184. Що се отнася до шестото правно основание, Комисията твърди, че то е напълно необосновано.

185. По-конкретно, оплакването на жалбоподателя във връзка с точка 210 от обжалваното съдебно решение е неоправдано, тъй като:

— Комисията вече е установила недвусмислено в решението си, че договорите за доставка, посочени в член 2 от решението, представляват самостоятелно нарушение на член 81 ЕО. Това личи ясно от съдържанието на разпоредителната част на решението, в която с член 2 е посветена отделна разпоредба на това „нарушение", а с член 3 съответните предприятия се задължават да преустановят „установените нарушения". Именно това потвърждава по-нататък точка 112 от решението [68],

— фактът, че в член 2, параграф 1 от решението се говори за нарушаване на член 81, параграф 1 ЕО „при извършване на посоченото в член 1 нарушение", с нищо не променя факта, че става въпрос за различни нарушения,

— Първоинстанционният съд с основание може въз основа на точка 111 от мотивите на решението да направи извода, че сключването на договорите за доставка съставлява нарушението, установено в член 2 от решението. Наистина, след като е установено, че тези договори представляват отделно нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, тяхното сключване представлява действието, с което е извършено нарушението.

186. Оплакванията на жалбоподателя относно точка 244 от обжалваното съдебно решение не могат да произведат желания ефект: ако Първоинстанционният съд свърже извода си, че твърдението на Комисията, съдържащо се в точка 164 от мотивите на решението, не трябва да бъде „пресилено", с последи-

68 — Тази точка има следното съдържание: „Член 81, параграф 1 от Договора за ЕО сочи изрично като несъвместими с общия пазар споразуменията, които имат за предмет или като резултат подялба на пазарите. Договори, които имат за предмет и се изразяват в разпределяне на доставките на главния производител на тръби с резба, на пазар, който представлява почти половината от потреблението на тръби OCTG на Общността, [точка 50], водят до чувствително ограничаване на конкуренцията вътре на общия пазар."

цата, изразяваща се в необходимостта от отмяната на тази точка, това не би имало никакви последици за член 2 от решението. Наистина в посочената по-горе точка Комисията само обяснява защо не налага отделна глоба на европейското предприятие за нарушението, установено в член 2 от решението. При това положение точки от 110 до 117 от мотивите на решението, които съдържат доводите, въз основа на които Комисията е установила това нарушение, остават в сила.

187. Оплакването на жалбоподателя относно точка 234 от обжалваното съдебно решение започва с повторение на доводите, изложени срещу точка 210 от това съдебно решение. Тези доводи не са основателни, и то поради причините, вече посочени в точка 185 от настоящото заключение.

188. Оплакването срещу това, че Първоинстанционният съд определя в точка 234 отделен пазар за гладките тръби, след като съответните пазари в решението са само тези на тръбите OCTG стандарт и на преносните тръби „проект", е неточно, както се установява от точки 28, 29 и 31 от мотивите на решението [69].

189. Според Комисията седмото правно основание също е необосновано.

190. Комисията оспорва на първо място твърдението на Dalmine, че то не могло да получи самостоятелен достъп до британския пазар на тръби с резба:

— доколкото става въпрос за тръбите OCTG „premium", за които то не притежава необходимата лицензия, Комисията препраща към точка 186 от обжалваното съдебно решение, в която Първоинстанционният съд установява, че не може да се изключи, че Dalmine би могло да получи такава лицензия,

— между другото, установено е, че Dalmine вече е продавало извън Италия тръби OCTG стандарт, за които не е била необходима лицензия.

191. При това положение Първоинстанционният съд може да направи извода, че като сключва първо договор за доставка с British Steel, а след това с Vallourec, Dalmine само се лишава от възможността да получи достъп до британския пазар на тръбите с резба.

192. Твърдението на жалбоподателя, че не би могло да се говори за конкуренция между производителите от континен-

69 — Точка 28 започва, както следва: „Разглежданите в настоящата преписка продукти са безшевни тръби от въглеродна стомана (т.е. изключени са тръбите от неръждаема стомана) [...]". Точка 29 определя различните категории тръби OCTG. Точка 31 започва, както следва: „Тръбите OCTG могат да се продават без резба (гладки тръби, които се определят също в стандарта API), или с резба [...]".

тална Европа за доставките на гладки тръби, тъй като самите те правят резбата им и ги изнасят в ограничени количества, не трябва да се приема като сериозно, и то в светлината на това, че той е сключил договор за доставка за потенциално неограничено количество гладки тръби, за да задоволи по този начин 30 % от нуждите на British Steel.

193. Оплакванията на жалбоподателя срещу точки 219 и 220 са неоснователни в светлината на съществуващата съдебна практика:

— Първоинстанционният съд може да направи извода в точки 219 и 220 от решението си, че съществува хоризонтален картел за разпределяне на доставките на гладки тръби за British Steel [70],

— съображението на Първоинстанционния съд относно обстоятелството, че Dalmine може да има търговски интерес от договора си с British Steel, само по себе си с нищо не променя неговата незаконосъобразност, трудно може да бъде оспорен.

194. Що се отнася до осмото правно основание, Комисията обръща внимание, че оплакванията представляват повторение на представените пред първата инстанция доводи с цел оспорване на антиконкурентния характер на някои клаузи от договора за доставка, сключен с British Steel. При това положение те трябва да се считат за недопустими.

195. Субсидиарно Комисията смята, че тези оплаквания са неоснователни. Тя отбелязва, между другото, че търговските интереси и силната позиция при преговорите на една от страните не променят с нищо незаконосъобразния характер на договор, противоречащ на член 81, параграф 1 ЕО.

4. Становище на генералния адвокат

196. Най-сериозните доводи, които жалбоподателят използва в шестото си правно основание срещу точки 210, 224 и 244 от обжалваното съдебно решение и с които той не се страхува да обвини Първоинстанционния съд в изопачаване на фактите и на волята на Комисията, включително нейната правна оценка на оплакванията, съдържащи се в решението, което е равносилно на явно нарушение на правото на защита, след повнимателен анализ изглеждат много по-малко впечатляващи от това, което ефектните изрази в доводите и свързаните с тях квалификации дават основание да се предположи.

70 — Тук Комисията препраща към Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 57).

197. Преди да изследвам трите части на това правно основание, които са свързани помежду си или се припокриват, държа да припомня контекста на нарушението, прието за извършено в член 2 от решението, така както е изложен по-горе в точки от 148 до 158 от настоящото заключение.

198. Според направеното от Комисията изложение на фактите Vallourec, Dalmine, Mannesmann и British Steel си сътрудничат, за да гарантират завземането на британския пазар от европейските производители, първо чрез това, че Vallourec, Dalmine, а впоследствие Mannesmann, всяко за определена част, доставят гладките тръби, от които British Steel има нужда, за да ги преработи в тръби с резба „premium“ или стандарт, след като преустановява собственото си производство на гладки тръби. След това, през 1994 г., когато British Steel се оттегля окончателно от сектора, Vallourec поема неговата роля на британския пазар.

199. Следният правен въпрос е главно в центъра на спора пред първата инстанция: може ли Комисията да квалифицира това поведение на европейските производители, целящи да си запазят британския пазар, като нарушение на член 81, параграф 1 ЕО?

200. В разглежданите точки от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд безспорно отговаря положително на този въпрос, и то в смисъл, че посоченото в член 2 нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, което независимо че е извършено в „рамките на нарушението, посочено в член 1“, не може все пак да се разглежда само за себе си.

201. Жалбоподателят черпи доводите, с които оспорва направения от Първоинстанционния съд в точки 210 и 234 извод, преди всичко от точка 111 от мотивите на решението [71], а именно от следния пасаж: „Предметът на тези договори е снабдяването с гладки тръби на „лидера“ на пазара на тръбите OCTG в района на Северно море, а тяхната цел е да поддържат един национален производител в Обединеното кралство, за да постигнат спазване на „fundamentals“ в рамките на клуба Европа—Япония.“ Според него следователно не сключването на договорите за доставка, а фактът, че са сключени с цел постигане спазването на „fundamentals“, е определящ, за да придобият те характер на нарушение по смисъла на точка 111 от мотивите на решението.

202. Според мен този извод изобщо не следва от връзката между точки 111 и 112 [72] от мотивите на решението. Наистина в точка 112, първо изречение Комисията лаконично установява: „Член 81, параграф 1 от Договора за ЕО

71 — Цитирано буквално в бележка под линия 65.

72 — Вече цитирано буквално по-горе, в бележка под линия 68.

посочва изрично като несъвместими с общия пазар споразуменията, които имат за цел или резултат подялба на пазарите".

203. Тъй като договорите за доставка имат за цел да допринесат за защитата на големия британски пазар от аутсайдери, т.е. подялба на пазарите, те могат сами по себе си да се смятат за нарушения на член 81, параграф 1 ЕО.

204. Според това, което се установява още от текста на член 2, параграф 1 от решението и се потвърждава с член 3 от него, Комисията вече е квалифицирала като отделно нарушение на член 81 ЕО поведението на европейските производители, целящо да си запазят британския пазар след преструктурирането в сектора на безшевните тръби в рамките на Общността.

205. Тази квалификация се основава на нейния анализ на фактите, направен в решението. От него се установява, че когато British Steel преустановява производството на безшевни тръби, като закрива фабриката си в Clydesdale, но все още продължава временно дейността си в областта на термичната обработка и направата на резба чрез дъщерното си дружество TSSL, в периода от 1990 г. до 1994 г. то остава главният доставчик на тръбите OCTG „premium" и на тръбите OCTG стандарт в района на Северно море, на британския пазар се появява отделен пазар за междинния продукт, гладките безшевни тръби, с основен клиент British Steel.

206. В светлината на изложеното, твърдението на жалбоподателя, според което Първоинстанционният съд превишава правомощията си, като решава в точка 234 от обжалваното съдебно решение, че посочените в членове 1 и 2 от решението нарушения са извършени на различни пазари, съответно този на тръбите OCTG стандарт и този на гладките безшевни тръби, е неоснователно.

207. Наистина, според установеното от Първоинстанционния съд в точки 235 и 236 става въпрос за два самостоятелни, но свързани помежду си пазара, които са засегнати от различни и свързани помежду си нарушения: „Комисията описва положение, при което споразумения между европейски производители, засягащи британския пазар на гладки тръби, са замислени, поне частично, с цел да защитят на последващ етап британския пазар от японския внос на тръби OCTG стандарт с резба".

208. Въз основа на това следва да се направи изводът, че сериозното оплакване на жалбоподателя, според което в точка 234 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд изопачава a posteriori не само фактите, но и волята на Комисията, не отговаря на действителността.

209. Оплакването срещу точка 244 от обжалваното съдебно решение по същество означава да се твърди, че въз основа на констатацията си, че „твърдението на Комисията, съдържащо се в първото изречение от [точка 164 от мотивите] на спорното решение, според което договорите за доставка, които съставляват нарушението, прието в член 2 за извършено, са само средство за осъществяване на нарушението, прието в член 1 за извършено, е пресилено, след като това осъществяване е било една от целите на второто нарушение измежду няколко свързани, но различни антиконкурентни цели и последици", Първоинстанционният съд трябвало да стигне до извода, че се налага да „отмени" тази точка.

210. Анализът на Първоинстанционния съд в тази точка от обжалваното съдебно решение е логическа последица от констатацията, направена в точка 210 и още по-ясно в точка 234, че членове 1 и 2 от решението имат предвид две различни нарушения на член 81 ЕО, въпреки че съществува съществена връзка между едното и другото.

211. Ето защо Първоинстанционният съд може в цитираната по-горе точка 164 да упрекне Комисията в едностранчивост поради твърдението ѝ, според което нарушението, предмет на член 2 от нейното решение, е само средство за осъществяване на установеното в член 1 от него нарушение.

212. Така направеното оплакване срещу Комисията обаче, в контекста на нейната преценка на тежестта на нарушенията, с нищо не променя извода ѝ, приет от Първоинстанционния съд в точки 210 и 244 за правилен, според който решението се отнася действително до две отделни, макар и свързани помежду си нарушения на член 81, параграф 1 ЕО.

213. Следваната от Комисията в точка 164 от мотивите на решението логика води до извода, че тясната връзка между двете нарушения, приети от нея за извършени („средство за осъществяване на принципа на зачитане на националните пазари, вписващо се в рамките на клуба Европа—Япония") не означава, че на това основание следва да се налага допълнителна глоба на европейските производители.

214. „Отмяната" на тази точка от решението при това положение би имала за резултат, че тясната връзка между двете нарушения, възприета от Комисията, вече не би могла да представлява основание да не се налага отделна глоба за нарушението, установено в член 2 от решението.

215. Обстоятелството, че както следва от точка 245 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд не иска да направи това въз основа на извода си, че Комисията прави в точка 164 от мотивите на решението си много едностранчива преценка на посоченото в член 2 нарушение, е в по-голяма степен

полезно, отколкото вредно за жалбоподателя. Наистина, ако Комисията трябваше да признае самостоятелното значение на нарушението, предмет на член 2 от решението, с оглед определяне на размера на глобата, това би довело до по-голяма глоба, без нищо друго да се промени.

216. От изложеното по-горе следва, че оплакването срещу точка 244 от обжалваното съдебно решение е без основание, тъй като не може да доведе до различно решение, от гледна точка на съществуването на две отделни, макар и свързани помежду си нарушения на член 81 ЕО, и че то не може да се увенчае с успех, доколкото отмяната на точка 164 от мотивите на решението е без значение за този извод и би могла най-много да доведе до отделното оценяване на описаното в член 2 от решението нарушение при определянето на размера на глобата.

217. От трите оплаквания в подкрепа на седмото правно основание, първото в много голяма степен е свързано с оценката на фактите, тъй като жалбоподателят оспорва фактите, установени от Първоинстанционния съд, а именно че British Steel обвързва трите си конкурента от Общността по такъв начин, че всякаква реална или възможна конкуренция за тръбите с резба от тяхна страна на неговия вътрешен пазар изчезва за сметка на жертване на свободния избор на доставчик [73] и че ако договорите за доставка не съществуваха, другите европейски производители, различни от British Steel, при нормални условия и без съществуването на основните правила биха имали реален или най-малкото потенциален търговски интерес да се конкурират на британския пазар на тръбите с резба с British Steel и помежду си за снабдяването на British Steel с гладки тръби [74].

218. Това оплакване е допустимо само доколкото жалбоподателят се опитва чрез него да докаже, че Първоинстанционният съд очевидно прави неправилна преценка на фактите [75]. В такъв случай обаче фактическите доводи на жалбоподателя трябва да бъдат точни и съществени, за да могат да докажат подобна очевидно неправилна преценка.

219. По този въпрос жалбоподателят много трудно може да постигне успех. Дори ако се приеме, че достъпът на Dalmine до британския пазар на тръбите OCTG стандарт и на тръбите OCTG „premium“ като крайни продукти не е бил лесен с оглед на различията между състава на неговия асортимент от продукти и търсения на британския пазар асортимент (особено на тръбите OCTG „premium“ със специална комбинация VAM, ползващи се от лицензия), на жалбоподателя не се е налагало да сключва споразумение за доставка на гладки тръби, като междинен продукт, на British Steel, което споразумение от една

73 — Точка 181 от обжалваното съдебно решение.

74 — Точка 185 от обжалваното съдебно решение.

75 — Става въпрос за постоянна съдебна практика, вж., между другото, Решение от 11 февруари 1999 г. по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия (C-390/95 P, Recueil, стр. I-769, точка 29) и Решение от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия (C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 49).

страна определя неговата част от пазара за междинния продукт в размер на 30 % в продължение най-малко на пет години, а от друга страна забранява достъпа на крайните продукти до пазара за същия период.

220. Изтъкнатите от жалбоподателя факти и обстоятелства, съставът на неговия асортимент от продукти и обстоятелството, че много голяма част от неговата продукция на гладки тръби е предназначена за преработка в неговото собствено предприятие, не оспорват факта, че фактическата констатация на Първоинстанционния съд е оправдана, а именно че чрез сключването на споразумението за доставка с British Steel Dalmine допринася ако не за премахването, то най-малкото за сериозното ограничаване на реална и възможна конкуренция на британския пазар на съответните продукти.

221. При това положение оплакването е неоснователно.

222. Фактът, че второто оплакване в подкрепа на седмото правно основание е неоснователно, доколкото то се основава на презумпцията, че пазарът на гладки тръби е пазар, по отношение на който решението не е приложимо, следва още от направената по-горе от мен преценка на шестото правно основание.

223. Това оплакване обаче също е неоснователно, доколкото се свежда до това да се твърди, че договорът за доставка на гладки тръби не може да има съществени последици за пазара на тръбите OCTG стандарт, посочен в член 1 от решението, тъй като до 80 % от доставяните гладки тръби са били преработвани в тръби OCTG „premium". Това твърдение не изключва факта, че съществена част от гладките тръби, които е трябвало да бъдат доставени, а именно 20 %, са били преработвани в тръби OCTG стандарт.

224. С третото оплакване жалбоподателят оспорва извода на Първоинстанционния съд, че в основата на договорите за доставка е хоризонтална стратегия между разглежданите предприятия, по-конкретно този, че Dalmine е участник в тази стратегия.

225. Това оплакване ми се струва очевидно недопустимо, тъй като то предполага повторна преценка във фазата на обжалването на преценката на Първоинстанционния съд на голямата съвкупност от доказателства, които Комисията сочи в решението, за да докаже съществуването на такава стратегия. Тази преценка се намира в точки от 214 до 225 от обжалваното съдебно решение.

226. Единствено ако чрез своето оплакване жалбоподателят може да даде основание да се приеме, че при преценката си

на доказателствената стойност на доказателствата, посочени от Комисията в решението, Първоинстанционният съд очевидно е допуснал грешка, това оплакване би било допустимо. Доводите, представени в подкрепа на това оплакване, обаче са толкова общи и неточни, че не съдържат дори наченки на основание за предположението за такава неправилна преценка.

227. Така стигам до осмото правно основание, за което Комисията твърди, че е недопустимо, по съображения че то е повторение на оплакванията срещу нейното решение, изложени пред първата инстанция.

228. Тъй като това правно основание е основано най-малко на осем оплаквания, които отчасти се отнасят до правната преценка на Първоинстанционния съд, а отчасти до правната квалификация на фактите, направена от Първоинстанционния съд, предпочитам да разгледам въпроса за допустимостта в рамките на всяко едно от оплакванията.

229. На първо и на второ място предлагам да бъдат обявени за недопустими оплакванията, с които жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд е трябвало да вземе предвид:

а) търговските интереси на British Steel от наличието на клаузата относно количествата на доставките от Dalmine, изразени в проценти (30 %) от променливите нужди от гладки тръби;

б) предимството, с което се ползва British Steel като страна по договора за доставка.

230. Доколкото е възможно това да бъде проверено, тези оплаквания не са изрично[76] изложени пред първата инстанция, така че Първоинстанционният съд не може да бъде упрекван, че не се произнася по този въпрос в решението си.

231. Тези две оплаквания освен това са напълно неоснователни.

232. British Steel наистина има очевиден интерес променливите му нужди от гладки тръби да бъдат задоволявани, но това не оправдава избора за задоволяването на тези нужди на договорен механизъм, който на практика изключва конкуренцията между неговите доставчици и който, още повече, го предпазва от възможната конкуренция на тези доставчици на пазарите на крайните продукти.

76 — За сметка на това те са изложени като способ за защита в отговора на Dalmine на известието за нарушенията. Вж. приложение 12 към жалбата пред първата инстанция, стр. 19, 22 и 23.

233. Използването на предимството на British Steel при сключването на договора за доставка също не е убедително, тъй като то не може по никакъв начин да промени незаконосъобразността на разглежданата клауза за доставка. Дори да предположим, освен това, че такова предимство е съществувало, то би могло да бъде използвано едва след като жалбоподателят е взел решението да установи договорни отношения с British Steel.

234. Третото оплакване, в което жалбоподателят твърди, че член 4 от договора за доставка не може да се разглежда като задължаващ и двете страни, що се отнася до предварително определените проценти гладки тръби, които трябва да бъдат доставени и закупени, не е подкрепено с фактически доводи. Комисията с основание обръща внимание на факта, че препращането към отговора на жалбоподателя на известието за нарушенията [77] не съдържа никакъв елемент в подкрепа на това твърдение. Фактическо основание в подкрепа на това оплакване не може да бъде намерено и в жалбата, и в писмената реплика пред първата инстанция.

235. При това положение оплакването е недопустимо, тъй като е направено със закъснение и във всеки случай е без основание, тъй като не е мотивирано или не е достатъчно мотивирано.

236. Четвъртото оплакване представлява повторение на твърдението, вече направено в рамките на седмото правно основание и вече отхвърлено в точки 225 и 226 от настоящото заключение, според което съществуването на хоризонтален картел, предхождащ сключването на договора за доставка, между четирите европейски производителя, не е доказано. При това положение то е неоснователно.

237. Петото оплакване, в което жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд не обяснява в какво се състоят твърдените антиконкурентни последици на формулата за определяне на цените, възпроизведена в договора за доставка, е отхвърлено в точки 181 и от 188 до 191 от обжалваното съдебно решение, в които според Първоинстанционния съд това прилагане на споменатата формула за определяне на цената има за последица, че трите заинтересовани доставчика са получавали точни данни относно насоките, момента и мащаба на всяко изменение на цените на тръбите с резба, продавани от British Steel. Тази формула за определяне на цената освен това има за последица, че доставчиците на British Steel вече нямат интерес да се впускат в конкуренция на британския пазар чрез цените на тръбите с резба. Наистина понижаването на цените на тръбите, което би могло непосредствено да последва от това, би се отразило незабавно в спад на цените на гладките тръби, които те доставят на British Steel [78].

77 — Приложение 12 към жалбата пред първата инстанция, стр. 21 и 22.

78 — Вж. точка 181 от обжалваното съдебно решение, която препраща към точка 153 от мотивите на решението, оспорено пред първата инстанция.

238. Поради липса на подходяща обосновка петото оплакване е явно неоснователно.

239. Същото важи и за шестото оплакване. Макар и да е вярно, че жалбоподателят може да твърди, че обменът на сведения за цените няма значение за него, доколкото той се отнася до тръбите OCTG „premium" — продукт, за който той няма достъп до британския пазар по причини, свързани с изискването за лицензия, все пак това по никакъв начин не променя факта, че тези сведения имат значение за неговата дейност, ограничена на този пазар до тръбите OCTG стандарт. Достъпът до тези сведения би могъл фактически да го накара да приспособи цените на този продукт на британския пазар.

240. Седмото оплакване се състои в обикновено твърдение. Не е позволено да се отдели една точка (189) от съдебното решение от нейния контекст и да се квалифицира след това твърдението на Първоинстанционния съд като „неподлежащо на оспорване и мистериозно", след като мотивите за това твърдение се намират в следващите точки на решението. Ето защо това оплакване трябва да бъде обявено за очевидно неоснователно поради липса на мотиви.

241. Осмото оплакване само повтаря оплакванията, които жалбоподателят сочи в подкрепа на шестото правно основание. От моята преценка на тези оплаквания се установява, че това оплакване също трябва да бъде прието за неоснователно.

Е — Деветото и десетото правно основание:

— Нарушаване на член 81 ЕО и липса на мотиви при преценката на спазването от страна на Комисията на член 15 от Регламент № 17 и на Насоките за определяне на размера на глобите[79] *при преценката на тежестта на нарушението, за което е упреквано Dalmine*

— Нарушаване на член 81 ЕО и липса на мотиви при преценката на спазването от страна на Комисията на член 15 от Регламент № 17 и на Насоките за определяне на размера на глобите, при преценката на продължителността на нарушението и на смекчаващите вината обстоятелства

1. Оплаквания на жалбоподателя

242. В много подробното изложение, с което жалбоподателят обосновава деветото правно основание, трябва да се разграничат три основни оплаквания:

а) Първоинстанционният съд неправилно пренебрегва факта, че раз-

79 — Насоки относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за ЕОВС (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3), наричани по-нататък „Насоки".

мерът на съответния пазар, като единствен обективен критерий, трябва да бъде в основата на преценката на тежестта на нарушението;

б) Първоинстанционният съд неправилно пренебрегва факта, че Комисията прилага неправилно точка 1, дял А от Насоките;

в) Първоинстанционният съд неправилно пропуска да вземе предвид и поведението и размера на съответните предприятия с оглед определянето на размера на глобите.

243. Доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на първото оплакване, могат да бъдат обобщени, както следва:

— размерът на съответния пазар представлява единственият обективен критерий, който може да бъде взет предвид при преценката на тежестта на нарушението. Ето защо всяка преценка относно тежестта на нарушението трябва на първо място да се основава на този елемент,

— при това положение Първоинстанционният съд неправилно приема, че размерът на засегнатия пазар е само един от многото значими фактори [80],

— констатацията на Първоинстанционния съд, че „[...] глобата, наложена за нарушение в областта на конкуренцията, трябва да бъде съразмерна на нарушението, преценено в неговата цялост, като се държи сметка поспециално за тежестта на последното [...]“ [81], при това положение би била тавтология, напълно лишена от обективност.

244. Доводите, с които жалбоподателят развива второто оплакване, са главно следните:

— според Насоките тежестта на нарушението трябва да бъде изведена от три критерия: естеството на нарушението, конкретното му въздействие на върху пазара, когато може да бъде оценено, и размера на засегнатия пазар,

— на първо място, Първоинстанционният съд прави неправилна преценка на естеството на нарушението, като приема, че то цели споразумение за разпределяне на пазарите между европейските производители,

80 — Точка 259 от обжалваното съдебно решение.

81 — Точка 259 от обжалваното съдебно решение.

— на второ място, Първоинстанционният съд се основава неправилно на таблицата за пазарните дялове на съответните производители [82], която се намира в точка 68 от мотивите на решението, тъй като тази таблица не може да има никаква стойност за преценката на въздействието на твърдените нарушения на пазарите на съответните продукти,

— на трето място, Първоинстанционният съд неправилно не взима предвид ограничения размер на географските пазари и на съответните продуктови пазари, когато прави преценката на твърдението на Комисията, че в случая става въпрос за „много тежко" нарушение,

— и накрая, Първоинстанционният съд изобщо не излага достатъчно мотиви за преценката си, че Комисията е можела да квалифицира твърдените нарушения като много тежки. Поради това преценката му относно наложената глоба се оказва необоснована.

245. Третото оплакване е основано главно на следните доводи:

— при преценката си на наложените от Комисията глоби Първоинстанционният съд не се произнася в зависимост от размера на съответните свързани с нарушението предприятия, както са определени по отношение на техния оборот. Наистина глоба, малка за едно много голямо предприятие, може лесно да надхвърли максимума от 10 %, когато става въпрос за по-малко предприятие или да бъде във всеки случай прекомерно висока. В подкрепа на това твърдение жалбоподателят използва като довод точка 1, дял A, шеста алинея от Насоките [83],

— след това, Първоинстанционният съд пропуска да изследва доводите на Dalmine [84] относно несъразмерността на размера на глобата по отношение на неговия оборот от съответните продукти, съответно на световния пазар, на общия пазар и на френския, германския, италианския и английския пазар,

— „значително въздействие върху пазара на Общността", за което става въпрос в точка 290 от обжалваното съдебно решение, според жалбоподателя би трябвало да бъде преценено не само от гледна точка на големина на пазара, но най-вече от

82 — Точка 296 от обжалваното съдебно решение.

83 — Посоченият пасаж има следното съдържание: „Когато едно нарушение включва няколко предприятия [...], в някои случаи може да е необходимо да се претеглят определените размери [...], с цел да бъде взета предвид специфичната тежест на нарушението и поради това действителното отражение на нарушението на всяко едно от предприятията върху конкуренцията, по-специално когато е налице значителна несъразмерност по отношение на размера на предприятията, извършили същия вид нарушения".

84 — Възпроизведени в точка 320 от обжалваното съдебно решение.

гледна точка на конкретно въздействие върху конкурентните отношения. Обратно, когато става въпрос за определяне на размера на глобата и за оценка на нейната съразмерност, факторът, който трябва да се вземе предвид, е относителният размер на оборота на съответните предприятия,

— и накрая, жалбоподателят оспорва твърдението, според което, щом като е установено, че определено предприятие е съгласувало действията си за разпределяне на пазарите със своите конкуренти, фактът, че то няма на пазара поведението, което е било договорено с неговите конкуренти, не е непременно обстоятелство, което трябва да бъде взето предвид при определяне на размера на глобата.

246. Десетото правно основание съдържа четири оплаквания:

— Първоинстанционният съд неправилно не признава и не санкционира факта, че Комисията не обяснява в решението си защо не взима предвид смекчаващите обстоятелства, изложени от жалбоподателя,

— Първоинстанционният съд неправилно не изследва доводите на жалбоподателя, според които той има ограничена роля в изготвянето на споразумението за разпределяне на пазарите и е спазвал това споразумение в много малка степен,

— след това жалбоподателят счита, че Първоинстанционният съд неправилно не приема като смекчаващо обстоятелство факта, че той незабавно е преустановил незаконното си поведение след първите действия на Комисията,

— и накрая, Първоинстанционният съд не оценява правилно значението като смекчаващо обстоятелство на сътрудничеството на Dalmine по време на административната процедура.

2. Доводи на Комисията

247. Комисията смята, че деветото правно основание е изцяло необосновано.

248. По отношение на първото оплакване тя обръща внимание, че предположението, на което жалбоподателят основава твърдението си, а именно че за да се оцени тежестта на нарушението, размерът на засегнатия пазар е единственият обек-

тивен и следователно решаващ критерий, е отречено от самия текст на Насоките. В действителност началото на точка 1, дял А от Насоките не оставя никакво съмнение относно факта, че размерът на пазара е само един от факторите, които трябва да бъдат взети предвид. „При оценяване на тежестта на нарушението трябва да бъде взет предвид неговият характер, неговото действително отражение върху пазара, където това може да бъде определено, а също така да бъде взет предвид и размерът на съответния географски пазар."

249. По отношение на второто оплакване тя обръща внимание върху факта, че първият довод, който жалбоподателят излага в негова подкрепа, а именно че Комисията не е доказала в достатъчна степен, че нарушението има за предмет разпределяне на пазарите, не е допустим, тъй като жалбоподателят не оспорва това твърдение пред първата инстанция [85].

250. Оплакването, че Първоинстанционният съд неправилно използва в точка 296 от решението си таблицата от точка 68 от решението на Комисията, за да докаже конкретното въздействие на нарушението върху пазарните отношения, не почива на реални факти, тъй като тази точка от решението се отнася не до определянето на последиците от нарушението за пазара, а до това дали за определяне на размера на глобата трябва да се държи сметка и за поведението и размера на предприятията.

85 — Вж. по този въпрос точки 118—128 от настоящото заключение.

251. Осен това според Комисията посочената от жалбоподателя [86] съдебна практика не подкрепя твърдението му, че за да прецени тежестта на нарушението, Комисията трябва винаги да изследва въздействието му върху пазара.

252. Доводът, че точка 263 от обжалваното съдебно решение е вътрешно противоречива, също не е коректен, тъй като Първоинстанционният съд изтъква ясно, в единия случай размера на географския пазар, който е голям, а в другия случай посочения в член 1 от решението пазар на тръбите OCTG стандарт и на преносните тръби „проект", който представлява само ограничена част от общия пазар на тръбите OCTG и на безшевните преносни тръби.

253. Комисията отбелязва след това, че при определяне на размера на глобата, 10 милиона EUR, тя действително е отчела този последен фактор, което Първоинстанционният съд също установява.

254. Що се отнася до третото оплакване, Комисията обръща внимание, че въз основа на Насоките [87] тя може да

86 — Решение на Съда от 9 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni (C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 99) и Решение по дело CMA CGM и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 58, точка 264).

87 — Вж. точка 1, дял А, шеста алинея.

определя размера на глобите, като държи сметка за различията в размерите на засегнатите предприятия, но не е длъжна да го прави.

255. Независимо от всичко, при упражняване на правото си на пълен съдебен контрол за преценяване на наложените глоби Първоинстанционният съд също не смята, че е следвало да се направи оценка в зависимост от размера на засегнатите предприятия [88].

256. Комисията не разбира защо оборотът, свързан със съответните посочени от жалбоподателя продукти, трябва да доведе до извода, че наложената глоба е прекомерна. Това е валидно и за твърдяното задължение на Комисията да определи размерите на глобите в зависимост от оборота на предприятията — участници в картела.

257. Доводите, които жалбоподателят извежда от поведението си при спазване на споразумението за разпределяне на пазарите, се припокриват с оплакванията, които той излага в подкрепа на десетото правно основание. Комисията предлага те да бъдат преценени в тази връзка.

258. Комисията изследва сбито четирите оплаквания, изложени в рамките на десетото правно основание.

259. Според нея първото оплакване е неоснователно, тъй като самият Първоинстанционен съд излага ясно в точка 327 и сл. от обжалваното съдебно решение, при упражняване на правото си на пълен съдебен контрол, защо посочените от жалбоподателя смекчаващи обстоятелства не може да бъдат приети.

260. В допълнение, според това, което Комисията отбелязва още в дупликата си, при обосноваване на своето решение тя не е длъжна да се произнесе по доводите, които жалбоподателят излага в административната фаза на производството относно приложимостта на смекчаващите обстоятелства [89].

261. Колкото до второто оплакване, според което в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не отчита в достатъчна степен факта, че жалбоподателят всъщност не е имал на пазара поведение, съответстващо на сключените с неговите конкуренти споразумения, което противоречи на Насоките, Комисията отбелязва, че тези насоки не обвързват Първоинстанционния съд.

262. Що се отнася до третото оплакване, Комисията възразява, че Първоинстанционният съд правилно отбелязва в точки 331 и 332 от обжалваното съдебно

88 — Тук Комисията препраща към точки 284—287 от обжалваното съдебно решение.

89 — В подкрепа на тази гледна точка Комисията препраща към Решение на Съда от 18 септември 2003 г., по дело Volkswagen/Комисия (C-338/00 P, Recueil, стр. I-9189, точка 127).

решение, че нарушението очевидно е преустановено или е щяло да бъде преустановено, когато Комисията е извършвала проверките на 1 и 2 декември 1994 г., и че доводът на жалбоподателя, според който жалбоподателят е преустановил нарушението си след първите действия на Комисията, не оправдава никакво намаляване на наложената глоба.

3. Становище на генералния адвокат

264. Необходими са няколко предварителни бележки за преценката на деветото и десетото правно основание.

263. Според Комисията четвъртото оплакване е неоснователно, и то поради следните причини:

— сътрудничеството на жалбоподателя при провеждане на разследването е много по-малко от това на Vallourec, с което той се сравнява,

— жалбоподателят приравнява поведението си при даване на отговорите на поставените от Комисията въпроси на реакцията си на известието за нарушенията, което е последващо. Комисията вече е „възнаградила" жалбоподателя за сътрудничеството, изразяващо се в неоспорване на известието за нарушенията, с намаление от 20 % на размера на глобата. Именно в този смисъл трябва да се разбира точка 345 от обжалваното съдебно решение.

265. Държа да припомня, че съществува принципна разлика между, от една страна, задълженията на Комисията при определянето на санкциите и тяхното мотивиране в решенията, с които тя установява нарушения на правилата на конкуренцията в Договора, и от друга страна, тези на Първоинстанционния съд, при упражняване на правото му на пълен съдебен контрол по силата на член 17 от Регламент № 17 при преценката на глобите и периодичните имуществени санкции, наложени от Комисията.

266. Според постоянната съдебна практика, когато определя размера на глобите, Комисията трябва да приложи метода на изчисляване, който сама си е наложила в Насоките. Наистина, с приемането на Насоките, предназначени да уточнят, при спазване на Договора, критериите, които Комисията смята да прилага при упражняване на оперативната си самостоятелност, се стига до самоограничаване на това право, изразяващо се в това, че тя трябва да се съобразява с указателните

правила, които сама си е наложила [90]. Тази съдебна практика се основава на общия правен принцип на защита на оправданите правни очаквания на субектите на правото.

267. Затова пък не е необходимо в мотивите към решенията си Комисията да разглежда изрично всички въпроси, които са били повдигнати от засегнатите предприятия по време на административната процедура [91]. За да отговаря на изискването за излагане на мотиви по член 253 ЕО, едно индивидуално решение трябва да позволява, от една страна на адресата си, физическо или юридическо лице, да се запознае с фактите и обстоятелствата, които оправдават взетата мярка, за да може той да се позове, ако това е необходимо, на правата си и да проверят дали решението е основателно или не, а от друга страна, да даде възможност на общностния съдия да упражни контрол за законосъобразност [92].

268. При упражняване на правото си на пълен съдебен контрол Първоинстанционният съд не е обвързан от Насоките, които Комисията си е наложила при упражняване на своята оперативна самостоятелност, когато определя подходящия размер на глоба или на периодична имуществена санкция [93]. Този елемент трябва да бъде взет предвид при преценката, във фазата на обжалването на решенията на Първоинстанционния съд, относно определяне на глобите.

269. За сметка на това от Първоинстанционния съд може да се иска да се произнесе изрично по доводите, изложени пред него, срещу наложена с решението на Комисията глоба.

270. И накрая, следва да се припомни, че във фазата на обжалването Съдът има резерви относно въпроса да прецени направената от Първоинстанционния съд оценка, когато последният се произнася по размера на глобата [94]. Това не означава, че Съдът не трябва да поправи съответните решения на Първоинстанционния съд, ако те се основават на очевидно неправилна преценка на фактите [95] или допринасят за възприемането на неправилно правно становище [96].

271. Преминавайки към преценката на деветото правно основание, от самото начало установявам, че първото оплак-

90 — Вж., между другото, Решение от 9 юли 2003 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия (T-224/00, Recueil, стр. II-2597, точки 182 и 183 и цитираната съдебна практика).

91 — Вж., между другото, Решение от 14 май 1998 г. по дело Mayr-Melnhof/Комисия (T-347/94, Recueil, стр. II-1751, точка 42) и Решение от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, известно като „PVC II" (T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, точки 386—388, както и цитираната в тези точки съдебна практика).

92 — Вж., между другото, Решение на Съда от 16 септември 1998 г. по дело IECC/Комисия (T-28/95, Recueil, стр. II-3597, точка 125) и Решение от 14 януари 2004 г. по дело Fleuren Compost/Комисия (T-109/01, Recueil, стр. II-127, точка 119), както и изчерпателно изброената в тези точки съдебна практика.

93 — Решение от 21 октомври 2003 г. по дело General Motors Nederland и Opel Nederland/Комисия (T-368/00, Recueil, стр. II-4491, точка 188).

94 — Вж., между другото, Решение по дело Volkswagen/Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 89, точка 151).

95 — За пример вж. Решение по дело Aalborg-Portland и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 70, точки 384—387).

96 — За пример вж. заключението ми от 19 януари 2006 г. по дело Комисия/SGL Carbon (Решение от 29 юни 2006 г., C-301/04 P, Recueil, стр. I-5915, точки 63—70.)

ване е явно неоснователно. Действително Първоинстанционният съд не може да бъде упрекван, че е извършил неправилна преценка на прилагането на Насоките от Комисията, след като още текстът на точка 1, дял А, първа алинея изрично сочи, че за да се оцени тежестта на нарушението, трябва да се вземе предвид не само размерът на съответния географския пазар, но и характерът на нарушението и неговото действително отражение върху пазара, където то може да бъде определено. Текстът на Насоките не позволява и да се изложи какъвто и да било довод в подкрепа на придаването на специално значение на критерия размер на пазара.

272. Колкото до първата част на второто оплакване, споделям гледната точка на Комисията, според която тя е недопустима. Жалбоподателят излага тук довод, който пропуска да изложи пред първата инстанция и по повод на който вече имах повод да отбележа в настоящото заключение [97], че той трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

273. Втората част на второто оплакване ми се струва малко загадъчна. В нея жалбоподателят насочва критиката си срещу точка 296 от обжалваното съдебно решение. Тази точка е част от преценката на Първоинстанционния съд на оплакването на жалбоподателя срещу начина, по който Комисията определя размера на глобите, като неправилно пропуска да направи разграничение в зависимост от размера на предприятията и степента на тяхното участие в нарушението.

274. Съдържанието на тази част обаче предполага критика към Първоинстанционния съд относно преценката му на прилагането на Насоките от страна на Комисията, за това че не е проверил в необходимата степен дали тя се е съобразила надлежно с „действителното отражение върху пазара на твърдяното нарушение“ като критерий за определяне на тежестта на нарушението.

275. Първоинстанционният съд прави тази преценка в точки 258 и 272. Що се отнася до критерия „действителното отражение на твърдяното нарушение върху пазара“, имат значение по-специално точки от 264 до 268.

276. В тях Първоинстанционният съд твърди, първо, че Комисията изрично сочи в своето решение [98] ограниченото отражение на нарушението върху пазара, тъй като двата конкретни продукта, засегнати от нарушението, представляват само 19 % от потреблението на Общността на тръби OCTG и на преносни безшевни тръби и тъй като благодарение на техническия прогрес запоените тръби могат понастоящем да задоволят част от търсенето на безшевни тръби (точка 264).

97 — По-горе в това заключение, точки 118—128.

98 — Точка 160 от мотивите на решението.

277. Първоинстанционният съд отбелязва по-нататък изводите, които Комисията прави въз основа на това при определянето на размера на глобата, въз основа на тежестта на нарушението [99], а именно 10 милиона EUR, докато според Насоките размер от 20 милиона, или даже повече, е възможен (точка 265).

278. В точки 267 и 268 от обжалваното съдебно решение според Първоинстанционния съд от решението се установява [100], че без незаконосъобразните споразумения би съществувал световен пазар за тръбите OCTG и европейски пазар за преносните тръби. Установява се също така, че поведението на адресатите на решението има за предмет, както и в известна степен за резултат, да изключи съответно всички адресати на решението от националните пазари на другите предприятия, включително от пазара на четирите най-големи държави — членки на Европейските общности [101]. Това според решението прави от него „много тежко нарушение".

279. От пасажите на обжалваното съдебно решение, възпроизведени сбито по-горе, се установява, че Първоинстанционният съд е проверил с точност дали при преценката на тежестта на нарушението Комисията е изследвала в решението си конкретното въздействие на това нарушение върху пазара и дали е можела да направи извода, че става въпрос за „много тежко нарушение".

280. Въз основа на това Първоинстанционният съд може да приеме, че посочените от Dalmine обстоятелства — частта от тръбите OCTG стандарт и от преносните тръби „premium" на общия пазар на тръбите OCTG и на преносните тръби, неговите слаби продажби на тръби OCTG стандарт и зараждащата се конкуренция на запоените тръби — не могат да повлияят на извода на Комисията относно тежестта на нарушението.

281. Дори да се предположи, че доводите, които жалбоподателят извежда от решението по дело Комисия/Anic Partecipazioni и от решението по дело CMA CGM и др./Комисия [102] са правилни, те не могат да бъдат приети, тъй като Комисията действително е изследвала конкретното въздействие на нарушението върху пазара и Първоинстанционният съд е направил въз основа на това правилния извод, че Комисията е можела да приеме, че става въпрос за „много тежко" нарушение.

282. Поради това тази част от второто оплакване е без основание.

283. Третата част на второто оплакване, според която Комисията в решението си и Първоинстанционният съд в своето решение правят противоречиви твърде-

99 — Точка 162 от мотивите на решението.

100 — Точки 35 и 36 от мотивите на решението.

101 — Точки 53—57 от мотивите на решението.

102 — Посочени съответно в бележки под линия 86 и 58.

ния относно преценката на третия критерий от насоките, а именно „размера на съответния географски пазар“, също е без основание.

284. Що се отнася до този критерий, Комисията и Първоинстанционният съд са могли да приемат само, че нарушение, което засяга пазарите на четирите най-големи държави членки, обхваща „голям географски пазар“.

285. Противоречието, което жалбоподателят смята, че може да открие между този извод и извода, че засегнатите от нарушението продукти представляват само 19 % от общия пазар на тръби OCTG и на преносни тръби, се основава на сравнение на несравними неща.

286. Действително определянето на съответния географски пазар, на който нарушението е извършено, е независимо от определянето на пазарите на продуктите, които са били предмет на нарушението и върху които нарушението е имало отражение.

287. От четирите елемента на третото оплакване ще изследвам само последния — ролята и поведението на жалбоподателя при изработването и спазването на споразуменията като фактор за определянето на размера на глобата, в рамките на десетото правно основание, с което се поддържа подобен довод.

288. За първия елемент жалбоподателят упреква Комисията и Първоинстанционния съд, че е *трябвало* да разграничат размера на наложените глоби в зависимост от размера на засегнатите от нарушението предприятия.

289. Първият въпрос, който се поставя тук, е дали от точка 1, дял А, шеста алинея от Насоките [103] следва, че на Комисията е възложено такова задължение за разграничаване, за чието спазване Първоинстанционният съд е трябвало да упражни контрол.

290. Отговорът на този въпрос е отрицателен, тъй като посоченият пасаж от Насоките е с ясно факултативни изрази: „[...] в някои случаи [...] може да е необходимо [...]“.

291. Първоинстанционният съд стига до същия извод в точка 282 от обжалваното съдебно решение, когато заявява, че

103 — Посочени по-горе в бележка под линия 79.

Комисията не си е наложила абсолютно задължение да съобразява глобата в зависимост от конкретния размер на отделните предприятия. Цитирайки изобилна съдебна практика [104], Първоинстанционният съд припомня след това, че Комисията има широка оперативна самостоятелност при определяне на размера на глобите.

292. При това положение смятам, че твърдението, според което в решението си Комисията е трябвало да съобрази размера на глобите и Първоинстанционният съд е трябвало да упражни контрол за това, е без основание.

293. С другите две части, от които се състои това оплакване, жалбоподателят оспорва логическите разсъждения на Първоинстанционния съд относно размера на наложената му глоба. Той упреква по същество Първоинстанционния съд, че в нарушение на принципа на пропорционалността пропуска да вземе предвид факта, че неговият размер, изразен като оборот, персонал и счетоводен баланс, е много по-малък от този на другите участници в нарушението.

294. За преценката на тези части препращам към предходните ми бележки в точки 268 и 270 от настоящото заключение.

104 — Вж., между другото, Определение от 25 март 1996 г. по дело SPO и др./Комисия (C-137/95 P, Recueil, стр. I-1611, точка 54), и Решение от 15 октомври 2002 г. по дело PVC II (посочено по-горе в бележка под линия 91, точка 465).

295. От това следва на първо място, че при преценката на подходящия размер на глобата Първоинстанционният съд не е обвързан от Насоките. Дори те да задължават Комисията да съобрази глобите с конкретните обстоятелства, това не би имало значение за преценката на Първоинстанционния съд.

296. На второ място тези твърдения предполагат, че Съдът следва да замени преценката на Първоинстанционния съд със своята преценка само ако има очевидно неправилна преценка на фактите или очевидно неправилна правна оценка.

297. В съответните точки от обжалваното съдебно решение обаче Първоинстанционният съд с основание установява, първо, че Dalmine е предприятие с „големи размери“ (точка 286), и след това, че глобата, която му е наложена, е много под горната граница от 10 % от оборота, посочена в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 (точка 287).

298. Явна липса на мотиви не може да бъде открита и в следващите точки от обжалваното съдебно решение (288—296).

299. И накрая, оплакването, че Първоинстанционният съд неправилно не изследва довода на жалбоподателя, възпроизведен в точка 320 от обжалваното

съдебно решение, е неуместно в този контекст. С този довод жалбоподателят се опитва да докаже факта, че съществуват причини да бъдат взети предвид смекчаващи обстоятелства, при положение че тук става въпрос да се определи дали Първоинстанционният съд е трябвало при съобразяване на размера на глобите да направи това, като отчете размера на съответните предприятия.

300. Трябва освен това да се обърне внимание, единствено от съображения за изчерпателност, че жалбоподателят не обяснява защо размерите, които сочи в точка 320, би трябвало да бъдат взети предвид при такова съобразяване.

301. С оглед на изложеното установявам, че третото оплакване от деветото правно основание също е изцяло неоснователно.

302. Явната липса на основание на първото оплакване от десетото правно основание произтича от предходната бележка, направена в точка 267 от настоящото заключение: Комисията не е била длъжна при обосноваване на решението си да изследва изрично всички доводи, изложени от жалбоподателя.

303. Второто оплакване също е явно неоснователно. Първоинстанционният съд може в съответствие с постоянната съдебна практика [105] в тази насока да приеме, че ролята и поведението на жалбоподателя при изготвянето и спазването на посочените в решението споразумения не създават никакво смекчаващо обстоятелство, годно да бъде основание за намаляване на размера на глобата.

304. Третото оплакване също е явно неоснователно. Наистина, не може да има преустановяване на нарушението, след като Комисията започне първите действия, когато заинтересованите страни вече са решили да го преустановят, още преди тя да ги е предприела. Наистина, Първоинстанционният съд установява по безспорен начин, че заинтересованите предприятия са решили да сложат край на сътрудничеството си, преди Комисията да предприеме първите си действия на 1 и 2 декември 1994 г. Следователно няма никаква причинно-следствена връзка между едното и другото.

305. Доколкото четвъртото оплакване е насочено срещу направено от Първоинстанционния съд сравнение на степента на сътрудничество на жалбоподателя при разследването на Комисията, преди тя да изпрати известието за нарушенията, и това на Vallourec, изкушавам се да го обявя за недопустимо, тъй като се отнася до фактически констатации и преценки.

105 — Първоинстанционният съд подчертава на няколко пъти, че в това отношение се прилагат строги критерии, между другото, в Решение от 14 май 1998 г. по дело SCA Holding/Комисия (T-327/94, Recueil, стр. II-1373, точка 142) и Решение по дело Ciment, посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 1389.

306. Четвъртото оплакване е неоснователно, доколкото жалбоподателят извлича довод от точка 345 от обжалваното съдебно решение, в която се установява, че липсата на оспорване на фактите, описани в известието за нарушенията, е можела да улесни значително работата на Комисията. Това вече е било взето предвид под формата на намаляване с 20 % на размера на глобата.

VI — По съдебните разноски

307. Като се има предвид, че стигам до извода, че настоящата жалба е изцяло неоснователна, предлагам жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

VII — Заключение

308. С оглед на изложеното по-горе, предлагам на Съда:

— да обяви настоящата жалба за изцяло неоснователна,

— да осъди Dalmine SpA да заплати съдебните разноски.